

DIEVAS, APSTUS GAILESTINGUMO

 Prašom sėskitės. Aš buvau...nustebintas, kai įėjau ir pamačiau brolių Morą ir visus kitus čia, ant pakylos esančius draugus, kuriuos tiek daug metų pažįstu. Tikrai yra didelė garbė matyti juos čia šį vakarą. Truputį nejaukiai jaučiuosi, stovėdamas čia ir kalbėdamas, kai už manęs tokie teologai, ir galbūt jie pataisys mane, jei suklysiu. Aš taip tikiuosi.

² Šįvakar mes labai laimingi, matydami čia vieną žmogų, sesę Rouz. Mes vykome...Šiandien su broliu Šoresu ir jo padėjėju vykome papietauti. Ir pakeliui brolis Viljamas pasakė, kad sesuo Rouz labai serga. Ir mes užsukome minutėlei ją aplankyti, atsiklaupėme. O ji labai karščiavo, labai sirgo. Tik keletas maldos žodžių, ir Viešpats prakalbo mums ir pasakė: „Ji pasveiks“. Pasakė: „Rytoj vakare ji bus ten“, jie pasakė. Ir štai šįvakar ji jau sėdi čia. Teisingai.

³ Sese Rouz, atsistokite minutėlei, kad jie...Mes dėkingi Viešpačiui. Ji buvo prikaustyta prie lovos. Ji pasakė: „Velnius visiškai mane iškankino. Aš atėjau čia ir buvau visiškai išsekinta“, kažkokia gerklės liga, ir taip toliau. Bet Viešpats ją išgydė, tad mes tuo džiaugiamės. Dėkojame brangiajam Viešpačiui!

⁴ Ką gi, mes nuostabiai leidžiame laiką. O rytoj vakare vyksime į Ramadą. Ir dar nepamirškite, rytoj vakare susirinkimas bus ne čia, o Ramadoje. O suvažiavimas prasideda kitą vakarą. Žinote, reikės pakentėti mane papildomai dar vieną vakarą.

⁵ Taigi, vakar vakare aš—aš taip ilgai užtęsiau, aš lyg ir pasižadėjau, kad nuo šių metų pradžios, tiesiog sutrumpinsiu tuos Pamokslus nuo trijų ar keturių, penkių valandų, galbūt maždaug iki trisdešimties ar keturiasdešimties minučių. Ir kaip sakiau jums vakar vakare, mano žmona sekmadienį padarė pastabą, pasakė: „Tau iš tiesų pavyko“. Taigi—taigi tuomet, žinoma, aš kaip tyčia praeitą vakarą pasirodžiau ir viską sugadinau, suprantate. Bet vakar vakare aš užtrukau penkiasdešimt penkias minutes vietoj trisdešimties.

⁶ Šį vakarą, pakeliui, Bilis paklausė: „Apie ką ketini šiandien kalbėti?“

⁷ Atsakiau: „Na, turiu čia užsirašęs porą pastabų ir keletą Rašto vietų. Nežinau, kai ką iš to, keturi ar penki skirtingi pamokslai“. Pasakiau: „Pajausiu, kai atvažiuosiu ten, ir pamatysiu, kur link viskas kryps“.

⁸ Pasakė: „Tu pažadėjai pasimelsti už visus ligonius“.

Atsakiau: „Tikrai taip. Kiek kortelių tu turi?“

Pasakė: „Du šimtus“.

Pasakiau: „Aš geriau, ši vakarą, pradėsiu nuo jų“.

⁹ Ir jis tarė: „Atmink, tau liko pamokslauti tik penkiolika minučių“. Pasakė: „Visą kitą laiką tu jau išnaudojai praeitą vakarą“. [Brolis Branhamas ir susirinkusieji juokiasi—Red.] Mes turėsime pasiskubinti, ar ne?

¹⁰ Na, mes jums žadėjome, kad pasimelsime už tuos žmones, kurie turi maldos korteles, ir mes—mes, žinoma, turime tesėti pažadą. Mes negalime jų visų pakviesti į eilę, ir nei aš nesugebėčiau jų iškviesti pavieniui, iš auditorijos. Net jei Šventoji Dvasia duotų tai man, aš—aš tiesiog nepakelčiau to. Tai tiesiog būtų man per daug. Ir, bet mes visi esame susipažinę su šiais dalykais. Mes žinome, kad Dievas vis dar lieka Dievu. Ne tai išgydo. Tai tik pakelia tikėjimą, kad sužinotume, jog—jog esame Jo Akivaizdoje.

¹¹ Ir ši vakarą mes ketiname pasimelsti už visus ligonius, už kiekvieną iš tų, kurie turi maldos korteles, kad už juos pasimelstų. O tuomet rytoj vakare, Ramadoje, mes pamėginsime išdalinti jų dar kažkiek ir pradėsime ten melstis už juos, nes man vis dar lieka rytojaus vakaras. Ir manau, kad dar vieną vakarą turiu suvažiavime, galbūt taip pat ir pusryčius. Priklauso nuo to, kaip viskas klostysis.

¹² Čia yra kai kas, vienas iš pamokslininkų, kuris taip ir nepasirodė; manau, bent jau kol kas. Brolis Hemburgas, arba tai. . . [Brolis sako: „Embargas“.—Red.] Emburgas, Emburgas, Kešas Emburgas. Na, aš—aš visuomet neteisingai ištariu, tai yra vokiška pavardė. Aš—aš manau, kad ji vokiška. Taip kad man turbūt teks, kaip pas mus sakoma, atleiskite už posakį, atvargti už jį.

¹³ Taigi, vis dėlto mes nuostabiai leidžiame laiką Viešpatyje, manau. Visiems tiems, jei čia ši vakarą yra nepažįstamų žmonių, mes iš tiesų džiaugiamės, kad esate su mumis, ir viliamės, kad Viešpats jus palaimins. Meldžiu, kad šiame pastate neliktų nei vieno sergančio žmogaus, kai ši vakarą išsiskirstysime, kad mūsų Viešpats nužengtų savo didžia jėga ir išgydytų visus, kurie serga ir kenčia.

¹⁴ Čia anksčiau, aš kviesdavau asmenis pasikalbėti asmeniškai, iškilus sunkiems atvejams, kurių negalėdavome išspręsti, Paskui jų taip greitai padaugėjo, kad pasiekė tiek, Viešpats ir toliau laimino, jog susikaupė trys ar keturi šimtai laukiančiųjų, ir paskui žmonės išžižisdavo, kad tekdavo laukti. Galbūt, taip ilgai, kad būtų tekę laukti gal metus ar du, kol sulauktų savo eilės, suprantate, tiesiog kalbėdavomės su jais, tarp susirinkimų. Ir mes tiesiog atsisėdavome ir laukdavome Viešpaties, kol Jis pasakydavo mums tiesiog tiksliai tą atvejį.

¹⁵ Be abejo, ši vakarą čia sėdi žmonių, kurie buvo tuose individualiuose pokalbiuose. Ar ne? Pakelkite rankas, kad

jus pamatytume. Individualiuose pokalbiuose. Taip, čia sėdi, štai, ir žino, kad tai tiesa. Mes tiesiog laukdavome, kad pamatytume, ką Viešpats pasakys, kokia būtent situacija... O paskui neseniai turėjau tai sustabdyti. Pasakiau Biliui, kad nebegalime organizuoti asmeninių pokalbių.

¹⁶ Suprantate, man—man—man neseniai sukako dvidešimt penkeri antrą kartą, ir jau artėju prie trečio karto. Ir taigi, kai jūs tampate šiek tiek vyresnis, na, jūs ne, jūs... kažkaip nebegalite išlikti toks pat žvalus, kaip ir anksčiau. Jūsų žingsniai sutrumpėja. Ir—ir, žinoma, broliui Morui tai vis dar nėra motais. Jis... Manau, kad mes esame maždaug bendraamžiai.

¹⁷ Bet daug vandens nutekėjo nuo to laiko, kai aš ir tu, ir brolis Braunas atvykome čia pirmą kartą, kartu su broliu Autlojumi ir broliu Garsija, ir broliu Fuleriu. Įdomu, ar ši vakarą šie žmonės čia? Broli Garsija, broli Fuleri, broli Autlojau, ar jie čia? Pakelkite rankas, jei esate. Taip, štai brolis Fuleris, manau, jei neklystu. Brolis Autlojus štai čia. Brolis Garsija, aš—aš manau, galvoju, kad jis išvyko iš Finikso. Manau, kad taip. Jis—jis išvyko iš Finikso, ir yra Kalifornijoje. Na, tai iš tiesų buvo nuostabūs laikai, ir aš vis dar tikiu ta pačia Žinia, kuria tikėjau tuomet: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Aš manau, tai buvo apie... Na, Beki dar buvo kūdikis. Tai buvo maždaug prieš devyniolika metų.

¹⁸ O dabar ji yra paūgėjusi, storutė, didelė devyniolikmetė mergiotė, sėdinti kažkur ten. Kur tu, Beki? Žmogau, na ir duos ji man už tai. Pamenu, kaip nešiojau ją ant rankų. O šiandien tai padaryti būtų sunkus darbas.

¹⁹ Pamenu vieną vakarą brolio Garsijos bažnyčioje, kai ji buvo dar visai mažylė. Ir aš pasakiau: „Ši vakarą mes turime tarptautinį susirinkimą“. Pasakiau: „Aš kalbu ispanams“. Ir pasakiau: „Mano žmona čia, yra vokietė“. Pasakiau: „Aš pats esu airis“. Ir pridūriau: „O mano dukrytė - indėnė“, ir tai buvo Bekė.

²⁰ Taigi, kaiėjau pro galines duris, ten buvusi meksikietė mergaitė pasakė: „Broli Branhamai!“

Atsakiau: „Taip, mieloji, ko norėtum?“

Pasakė: „Ar nemanote, kad jūsų mažylė kiek per daug išblyškusi, kad būtų indėnė?“ Ji, žinote, šviesiaplaukė.

Ir aš atsakiau: „Indėnė tik iš elgesio“.

²¹ Na, mes esame dėkingi, galėdami vėl būti čia šį vakarą. Dabar, prieš pereidami prie Žodžio, kreipkimės į Jį, nes Jis yra Žodis. Kai Žodis pasireiškia, tai yra Jis jumyse.

²² Kai praeitą vakarą kalbėjome „Nesutarimo Sėklos“ tema, ar jūs dėkingi už tai, už Viešpaties palaiminimą? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Aš—aš tikrai džiaugiuosi, kad pateikiau jums tą Žinią. Ir mes matome, kokios yra sėklos.

²³ Taigi, ar čia šį vakarą yra koks ypatingas prašymas, tiesiog kažkas ypatingo? Galbūt tie iš jūsų, kurie ketinate būti šioje maldos eilėje, pasakysite: „Dieve, būk gailėstingas. Kai prieisiu, kad už mane pasimelstų, tepakyla mano tikėjimas iki reikiamo lygio“. Ir—ir galbūt kažkas iš jūsų mylimųjų serga, ar panašiai. Ar nepakeltumėte savo rankos, kad Dievas tiesiog pažvelgtų žemyn ir pasakytų. . . Taigi, jei tai. . . Jūs neišsivaizduojate, kaip aš jaučiuosi ten žiūrėdamas. Tik pažvelkite, kiek čia poreikių! Broliai tarnautojai, tik pažiūrėkite į tai. Matote? Taigi, jei tai mane priverčia taip jaustis, tai kaip nuo to jaučiasi mūsų Tėvas? Žinoma.

Dabar pasimelskime.

²⁴ Brangus Jėzau, dabar mes artinamės prie didžiojo gailėstingumo Sosto, per šį visą aprėpiantį Vardą. „Nes neduota žmonėms kito Vardo, kuriuo turime būti išgelbėti, o tik šis Viešpaties Jėzaus Vardas“. Ir mes ateiname Jo Vardu. Ir meldžiame, Dangiškasis Tėve, kad Tu priimtum mus šįvakar kaip Savo tikinčius vaikus. Ir atleisk mums už mūsų netikėjimą, Viešpatie. Padėk mums šįvakar, kad būtų taip, jog šį vakarą mes visiškai patikėtume kiekvienu Dievo Žodžiu, dėl visų dalykų, kurių mums reikia.

²⁵ Tu žinai, kas slypi už tų rankų, kurios pakeltos; čia yra ligų, kažkas iš jų gali turėti šeimyninių problemų, kai kurie iš jų - finansinių problemų, kai kurie yra išvargę, galbūt kai kurie paklydę, kai kurie nusidėjėliai. Koks bebūtų poreikis, Tu daugiau nei gali atremti kiekvieną priešą. Todėl mes meldžiame, Viešpatie, kad—kad šį vakarą, kad mes suvoktume, jog mūsų priešai, kiekvienas iš jų, yra įveikti, net ir pati mirtis. Ir kad mes esame daugiau nei nugalėtojai Jame, Kuris—Kuris pamilo mus ir atidavė Save už mus, apilovė mus Savo Kraujyje.

²⁶ Mes meldžiame, Viešpatie, kad visas netikėjimas, visos abejonės, visas blaškymasis, viskas, kas nėra Dievo, paliktų mus šiandien, kad Šventoji Dvasia galėtų turėti judėjimo laisvę mūsų širdyse. Teprakalba Ji mums paslaptingu būdu. Teprakalba Ji mums Jo Jėgoje. Teprikelia Ji tuos, kurie yra—yra dvasiškai mirę, tesugrąžina sveikatą tiems, kurie serga ir kenčia, pakelia paliegius kelius, išsekusias rankas, kurios nusviro. Ir teateina džiūgavimo metas.

²⁷ Teįvyksta šįvakar proveržis, Viešpatie, kuris iš čia pereitų į Ramados viešbutį, ir pradėtų vieną didingiausių suvažiavimų, kurie tik yra buvę šiame mieste. Viešpatie, kol mes esame susirinkę kartu ir meldžiamės! Tu pasakei: „Jei žmonės, vadinami Mano Vardu, susirinks kartu ir melsis, Aš išgirsiu iš Dangaus“. Dieve, mes meldžiame, kad šįvakar taip ir būtų.

²⁸ Dabar, Tėve, kai skaitysime Žodį, niekas negali Jo išaiškinti, išskyrus Tave, Tu pats Save išaiškini, ir mes meldžiame, kad Tu

išaiškintum mums tai, ką šįvakar skaitysime. Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

²⁹ Taigi, jei daugelis iš jūsų mėgstate pasižymėti Rašto vietas, kurias skaito tarnautojas. Ir norėčiau, kad ši vakarą, jei pageidaujate, atsiverstumėte Laišką Efeziečiams.

³⁰ Ir praeitą sekmadienį aš kalbėjau apie Laišką Efeziečiams, kaip Jozuės Knyga buvo Senojo Testamento laiškas Efeziečiams, ir kad tai yra atpirkimo Knyga.

³¹ Ir atpirkimas turi dvi skirtingas dalis: „išeiti iš“ ir „įeit į“. Pirmiausia, jums reikia išeiti. Kai kurie žmonės nori su savimi atsinešti pasaulį; bet jūs turite išeiti iš pasaulio, kad įeitume į Kristų. Jūs turite išeiti iš netikėjimo, kad įeitume į tikėjimą. Nieko negalima daryti savaip. Kad iš tiesų turėtume tikrąjį tikėjimą, jūs turite už savęs palikti absoliučiai viską, kas prieštarauja Dievo Žodžiui, kad įeitumėte į tikėjimą.

³² Ir tai buvo Senojo Testamento Efeziečių Knyga, Jozuė. Kur, Mozė simbolizavo įstatymą, kuris nei vieno negalėjo išgelbėti; bet malonė galėjo, ir čia *Jozuė* yra tas pats žodis kaip ir Jėzus, „Jehova-gelbėtojas“.

³³ Ir štai tuomet, mes sužinome, kad turime ateiti prie dar vienu Efeziečių, į kitą Efezą, dabar. Kur, tai, mūsų intelektualiose denominacijose ir taip toliau, ir visos mūsų mokomosios programos pasiekė savo—savo Jordaną, tuomet, pas mus vėl turi būti Efeziečiai. Pas mus turi įvykti išėjimas, kad „išeitume“ ir „įeitume“, Paėmimui.

³⁴ Taigi, ši vakarą perskaitysime iš 2-o Efeziečių skyriaus. Aš tik sakau, kad galėtumėte atsiversti tą vietą arba tą skyrių.

Jūs, ir jus jis atgaivino, kurie buvote mirę nusikaltimuose ir nuodėmėje:

Kuriuose kadaise jūs gyvenote pagal šio pasaulio būdą, paklusdami kunigaikščiui, viešpataujančiam ore, dvasiai, kuri dabar veikia neklusnumo vaikuose:

Tarp kurių kadaise ir mes visi praeityje turėjome savo pokalbius, sekdami savo kūno geiduliais, vykdydami kūno ir minčių troškimus; ir iš prigimties buvome rūstybės vaikai, kaip ir kiti.

Bet Dievas, kuris yra apstus gailestingumo; iš savo didžios meilės, kuria mus pamilo,

Netgi kai mes buvome mirę nuodėmėje, Jis atgaivino kartu su Juo, arba, atgaivino kartu su Kristumi, (malone jūs esate išgelbėti;)

³⁵ Aš noriu paimti iš čia keletą, tiksliau, dalį eilutės: „bet Dievas“, „Dievas, Apstus Gailestingumo“.

³⁶ Aš noriu atkreipti jūsų dėmesį į pranašą, apaštalą, tiksliau, Paulių, kuris—kuris, kaip jis pats apie tai užsiminė, kaip: „Jis

atgaivino jus, kurie kadaise buvote mirę. Jis atgaivino jus, kurie kadaise buvote mirę, mirę nuodėmėje ir nusikaltimuose; sekdami šio pasaulio dalykais, kūno troškimais ir vykdydami minčių troškimus. Turi . . .“

³⁷ Kokia buvo šio pasikeitimo priežastis, suprantate? Ir kas buvo to priežastimi, „iš kadaise mirusių“, į atgaivintus? *Atgaivinti* reiškia „padaryti gyvu“. Įvyko permaina, iš mirties į Gyvenimą. Nėra nieko, nėra nieko kito, kas galėtų įvykti žmogui, tokio didingo, kaip jo pasikeitimas iš mirties į Gyvenimą. Žmogus, jei jis būtų fiziškai bėmirštas, ir galėtų būti fiziškai išgydytas, tai būtų didis dalykas, bet niekas nėra taip didinga kaip tai, jei jis buvo dvasiškai miręs ir Dievas atgaivino jį Gyvenimui.

³⁸ „Kadaise ir jūs, praeityje, buvote mirę“. Jūs buvote mirę. Net daugelis iš ši vakarą esančių čia, gali sykį žvilgtelėti į praeitį ir suvokti, kad buvote mirę. Bet dabar, kodėl gi šiandien jūs nesate mirę, kaip kad buvote tuomet? Jūs nusipelnote to, nes buvote nusidėjęs, „bet Dievas, Kuris apstus gailestingumo“. Tai yra—tai yra tai, „Dievas, Kuris apstus“. Visa tai kokie mes buvome, „bet Dievas“! Tai viską pakeitė tiesiog ten: „Dievas, Kuris apstus gailestingumo“!

³⁹ O, aš taip džiaugiuosi tuo, kad Jis apstus gailestingumo. Jei Jis būtų apstus tik pinigais, jei Jis būtų apstus tik materialiniais dalykais, o Jis toks yra, bet vis tik didžiausias dalykas yra, tai apstus gailestingumo. O, koks tai didingas žodis, juk kadaise mes buvome mirę.

⁴⁰ Ir aną vakarą mes kalbėjome apie tai, kad sėkla turi mirti. Ir viskas, kas supa tą gyvybės pradmenį, turi ne tik mirti, bet ir supūti. Jei nesupūva, tuomet negali gyventi. O *supūti* reiškia, „visiškai sunaikintas; su tuo baigta“. Ir kai pasiekiame tokią ribą, kad mūsų pačių idėjos ir mūsų pačių mintys visiškai išnyksta ir nupūva nuo mūsų, tuomet gyvybės užuomazga gali pradėti gyventi.

⁴¹ Dabar—dabar mes galbūt, aš galbūt čia įterpsiu truputį mokymo, kad aš ne . . . Jei netikite tuo, nieko tokio. Tiesiog viskas gerai. Aš tuo tikiu. Aš tikiu, kad—kad žmogus, kai jis gimsta į šį pasaulį, kai jums esant dar kūdikiui, gimusiam į pasaulį, jūs nebūtumėte galėję čia atsirasti be išankstinio Dievo žinojimo, kadangi Jis yra begalinis ir Jis žino viską. Ir kai tas mažas kūdikis gimsta į pasaulį, kažkas tame kūdikiyje yra. Jei tik jam kada nors duota turėti Gyvenimą, tuomet to vaiko viduje, yra kažkas tokio, prie ko jis anksčiau ar vėliau ateis. Ta maža sėkla yra jame. Taigi, jei jūs paimsite . . . Raštai aiškiai tai parodo.

⁴² Taigi, jei jūs šį vakarą turite Amžinąjį Gyvenimą, jei mes turime Amžinąjį Gyvenimą, tuomet mes visada buvome, kadangi yra tik viena Amžinojo Gyvenimo forma. Mes visuomet buvome.

Ir priežastis dėl kurios mes buvome, kadangi mes esame Dievo dalis. Ir tik Dievas yra Amžinas.

⁴³ Lygiai kaip Melchizedekas gavo iš Abrahamo dešimtinę, ir ji buvo įskaityta jo proanūkiui, Leviui, kuris dar buvo Abraomo strėnose; sumokėjo dešimtinę, nes jis dar buvo Abraomo strėnose, kai šis sutiko Melchizedeką. Aš noriu apie tai pakalbėti kitoje vietoje, vieną rytą. „*Kas Gi Yra Šis Melchizedekas?*“ Dabar atkreipkite į tai dėmesį. Dar tuomet, Dievas žinojo, kad gims šis berniukas. Jis viską žinojo.

⁴⁴ Taigi, mes esame Dievo dalis. Jūs visuomet buvote. Jūs to nepamenate, nes tebuvote atributas Dieve. Jūs buvote tik Jo mintyse. Pats jūsų vardas, jei jis apskritai buvo Gyvenimo Knygoje, buvo ten patalpintas prieš pasaulio sukūrimą. Jis žinojo, kas jūs buvote.

⁴⁵ Aš tai sakau ne tam, kad supainiočiau mokymą, bet tam, kad išpainiočiau jį, kad galėtume laisvai išsilaisvinti iš baimės ir išgąščio. Jūs nežinote, kas jūs tokie. Jūs ne būsite, o dabar esate Dievo sūnūs. Suprantate, jūs visuomet buvote Dievo sūnūs. Suprantate?

⁴⁶ Nes kai pradžioje Dievas turėjo jus savo mintyse, jūs turėjote būti, tam tikra jūsų dalis, jūsų Gyvybė, kuri dabar jumyse, turėjo būti pas Dievą dar iki to. Na, kai Jis, prieš apskritai Jam tampant materija čia, žemėje, prieš bet kam atsirandant, išskyrus Dievą, jūs buvote vienas iš Jo atributų. Jis žinojo, koks bus jūsų vardas. Jis žinojo, kokios spalvos bus jūsų plaukai. Jis viską apie jus žinojo. Vienintelis dalykas, kuris įvyko yra tai, kai jūs, būdamas nusidėjėliu . . .

⁴⁷ Daugelis iš jūsų galite—galite pabendrauti su manimi šiomis mintimis. Kai jūs dar buvote berniukas ar mergaitė, jūs vaikštinėdavote, ir būdavo tokių dalykų, kurie tiesiog, kurie nerūpėdavo kitiems vaikams, atrodydavo, tartum kažkas jumyse kažko šaukėsi. Kažkur buvo Dievas, tačiau jūs buvote nusidėjėlis. Ar pamenate tai? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Žinoma. Taigi, kas tai buvo? Tai buvo ta maža Gyvybės forma, kuri tuomet buvo jumyse.

⁴⁸ Ir tuomet po kurio laiko, jūs išgirdote Evangeliją. Galbūt vaikščiojote į bažnyčia, rinkotės tai *ta*, tai *ana*, ir vaikščiojote iš denominacijos į denominaciją. Bet vieną dieną, būdami Dievo dalimi, jūs turėjote tapti Žodžio dalimi. Ir kai išgirdote Žodį, jūs sužinojote, iš kur atėjote, jūs pažinote, kas yra Tiesa. Jūs visuomet buvote, sėkla visuomet buvo jumyse. Žodis pamatė jumyse buvusį Žodį, kuris buvo prieš pasaulio sukūrimą, pamatė Žodį ir jūs atėjote pas Jį.

⁴⁹ Kaip mano nedidelis pasakojimas apie ereliuką, apie tai, kaip višta išperėjo ereliuką. Ir mažylis vaikščiojo su viščiukais, jis, višta kudakuodavo, o jis nesuprato jos kudakavimo. Ir—ir maži viščiukai, jų lesalas diendaržyje, jis—jis nesuprato to, kaip

jie tai darė. Bet jame buvo kažkas, kas atrodytų skyrėsi nuo to, koks buvo viščiukas, nes nuo pat pradžių jis buvo erelis. Teisingai. Kartą jo mama atskrido jo ieškoti, ir, kai jis išgirdo tą erelės klyksmą, šis skyrėsi nuo vištos kudakavimo.

⁵⁰ Ir būtent taip yra su kiekvienu iš naujo gimusiu tikinčiuoju. Jūs galite girdėti visas teologijas kokias tik norite, ir visus žmonių sukurtus prieštaravimus; bet kai ten blykstelės tas Žodis, tuomet kažkas sulaiko, jūs ateinate prie Jo. „Jūs, kurie kadaise buvote mirę nuodėmėje, (tą gyvybę) Jis atgaivino“. Pirmiausia, ten turi būti Gyvybė, kurią galima atgaivinti. Dievas, per Savo išankstinį žinojimą, žinojo viską. Ir mes buvome iš anksto paskirti būti Dievo sūnumis ir dukterimis. „Jūs, kurie kadaise buvote mirę nuodėmėje ir nusikaltimuose, kuriuose mes kadaise visi gyvenome, bet Jis atgaivino“.

⁵¹ Pažvelkite į Paulių, kai Paulius buvo didis teologas. Bet kai jis veidas į veidą susitiko su tuo Žodžiu, Jėzumi, tai atgaivino. Jis iš karto gavo Gyvybę, nes jis buvo tam paskirtas. . . . Jis buvo Žodžio dalimi; ir kai Žodis pamatė Žodį, tai buvo jo prigimtis. Visi vištų kudakavimai, ortodoksinėse bažnyčiose, nebeturėjo jam poveikio; jis pamatė Žodį. Tai buvo jo dalis. Jis buvo erelis. Jis nebuvo viščiukas; jis tik buvo su jais diendaržyje. Bet jis iš pat pradžių buvo erelis.

⁵² Girdėjau panašų trumpą pasakojimą, tikiuosi, tai neskamba šventvagiškai, apie ančiuką, kartą, išsiperėjusį po višta. Jis negalėjo suprasti. Keistai atrodantis, savotiškas mažylis, ir jis negalėjo suprasti tų dulkių ir visa kita. Jie žaisdavo diendaržyje. Bet vieną dieną sena višta išvedė vadelę už daržinės, ir jis užuodė vandenį. Na, jis pasileido prie to vandens kiek tik kojos nešė. Kodėl? Jis juk niekada anksčiau nebuvo prie tvenkinio. Jis niekuomet nebuvo vandenyje. Bet jis nuo pat pradžių buvo antinas. Vienintelis dalykas, kurį jam reikėjo padaryti, tai susivokti, kas jis toks.

⁵³ Tas pats ir su tikinčiuoju. Jame yra kažkas, dėl ko jis susitikęs su Dievu veidas į veidą, atsipeikėja. Ta sėkla yra jame, ir ji yra atgaivinama. Tai bent, teisingai, ir jis nuskrenda, palikdamas pasaulietiškus dalykus. Jie jam tampa mirę. Tai bent, aš prisimenu, mes visi turėjome savo gyvenimus, praeityje, tuose pasaulio dalykuose. Bet kai tik kartą įsikibome į tą realų Dalyką, kažkas mus atgaivino, mažą sėklą, kuri tapo Gyva, tuomet visi tie pasaulio dalykai ten pat ir supuvo. Mes daugiau to nebenorime.

⁵⁴ „Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės. Garbintojas, vieną kartą apvalytas, nebejaucia sąžinėje nuodėmės, nebėra noro nusidėti“. Nuodėmės klausimas išspręstas. Jūs tampate Dievo dalimi, Kristuje. Kristus mirė, kad jūs atpirktų.

⁵⁵ Taigi, tik pagalvokite apie viską, kas mes būtume, jei ne Dievas. Bet Dievas, per Savo gailėstingumo apstumą, kaip Jis

mus atpirko ši vakarą! Kur mes būtume ši vakarą, jei ne Dievo apstus gailestingumas mums?

⁵⁶ Kartą pasaulis tapo toks nuodėmingas, kad žmogus privedė žemę prie tokio sugedimo, kol Dievas net nuliūdo, jog Jis apskritai sutvėrė žmogų. Visa galva tapo pūliuojančia žaizda, visas kūnas, ir Dievas net nuliūdo, kad Jis apskritai sutvėrė žmogų. Taigi Jis tarė: „Aš sunaikinsiu žmogų, kurį sutvėriau“. Jis sunaikins juos, nes iš jo neliko nieko, tik sugedimo krūva.

⁵⁷ Ir visa žmonija būtų buvusi išnaikinta tuo metu, bet Dievas, apstus gailestingumo, negalėjo leisti nekaltiems pražūti kartu su kaltaisiais. Ir Jis nuėjo ir nutiesė numatytą kelią tiems, kurie norėjo įeiti, kurie norėjo daryti tai, kas teisinga. Jis, nutiesė gailestingumo kelią tiems, kurie norėjo gailestingumo, ir Jis paruošė arką. Kitais žodžiais tariant, Jis suteikė sparnus savo ereliams, kad šie praskristų virš teismo, ir nepaskęstų su viščiukais. Bet Jis—Jis nutiesė išsigelbėjimo kelią, Nojaus dienomis. Jis taip pasielgė, taip numatė, nes Jis yra apstus gailestingumo.

⁵⁸ Bet po to, kai Jis parūpino žmonėms kelią ir jie jo atsisakė, taigi, priešastis kodėl jie tai atsisako, nes juose nėra nieko, kas tai priimtų. Nėra nieko, kas tai priimtų. Mano mama sakydavo: „Iš ropės kraujo neišspausi, nes ropė neturi kraujo“. Todėl jei ten, viduje, nėra Gyvybės formos, kad Tai priimtų, tuomet ir negali To priimti.

⁵⁹ Štai kodėl fariziejai galėjo žiūrėti Jėzui tiesiai į akis, ir vadinti Jį „Belzebubu“, nes juose nebuvo nieko, kas Jį priimtų. „Bet visi, kuriuos Man davė Tėvas“, - pasakė Jis, - „ateis pas Mane“. Čia—čia kažkokiu būdu tai bus pateikta.

⁶⁰ Jūs kartais galite kalbėtis su žmonėmis gatvėje, kalbėti jiems apie Viešpatį, o jie juokiasi jums į veidą. Na, mes turime tai daryti, bet kuriuo atveju. Bet paklauskite: „Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mano Tėvas pirmas jo nepatraukia“. Dievas turi patraukti. Ten turi būti Gyvybė. „Ir visi, kuriuos Jis Man davė, ateis pas Mane“.

⁶¹ Jis viskuo aprūpino tuos, kurie nori būti atpirkti. Jis viskuo aprūpino tuos, kurie nori būti išgydyti. Ir tuomet, kadangi Jis tai padarė, tai daro Jį apstų gailestingumo, nes Jis visada buvo apstus gailestingumo. Taip turi būti, jeigu jūs Tai atmetate, tuomet nebelieka nieko, išskyrus Teismą, nes nuodėmė turi būti nuteista.

⁶² Faraonas, kai jis įžengė į jūrą, kaip pamėgdžiotojas, manydamas, kad jis gali eiti taip kaip Mozė. Mozė su savo kariauna, o faraonas su savo kariauna, atrodė, kad abu turėjo pražūti jūroje. Bet Dievas, apstus gailestingumo, nutiesė išsigelbėjimo kelią žydų vaikams, (kodėl?) nes šie ėjo koja kojon vykdydami savo pareigą, jie sekė Žodį.

⁶³ Taigi, vienintelis būdas gauti gailestingumą, tai laikytis nurodymų, kuriuos Dievas mums davė, kad jų laikytumėmės. Tai vienintelis būdas kur Jis gali parodyti gailestingumą, kai laikomės to, ką Jis liepė daryti.

⁶⁴ Kaip neseniai per trumpą pokalbį, su tarnautoju, kuris pasakė, kad mūsų laikais aš mokau apaštalų mokymo. Manau, kad aš pasakojau tai praeitą ar už praeitą vakarą, ar kažkada, apie tai kaip jis pasakė: „Jūs stengiatės įdiegti šiai epochai apaštalų mokymą“. Jis pasakė: „Apaštalų epocha pasibaigė mirus apaštalams“.

Aš jo paklausiau: „Na, o ar jūs tikite Žodžiu?“

Jis atsakė: „Taip“.

⁶⁵ Aš pasakiau: „Apreiškimo 22:18 pasakyta, kad, ‚Kas tik atims bent vieną Žodį nuo Jos, arba pridės bent vieną žodį prie Jos, net ne du žodžius; vieną Žodį, išims vieną Žodį‘.

Pasakė: „Aš tuo tikiu“.

⁶⁶ Aš pasakiau: „Tuomet aš galiu jums pasakyti, kur buvo duota apaštalų epocha, kur apaštalų Palaiminimai buvo duoti Bažnyčiai; dabar jūs pasakykite man, kur, pagal Žodį, Dievas juos atėmė iš Bažnyčios. Jūs to negalite padaryti; to ten nėra“. Aš pasakiau: „Dabar atminkite, kad Petras, Sekminių dieną, jis buvo apaštalų laikotarpio pristatytojas. Ir visiems jiems jis pasakė: ‚Atgailaukite, ir krikštykitės Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Nes pažadas skirtas jums, ir jūsų vaikams, ir visiems toli esantiems, tiek kiek Viešpats, mūsų Dievas pašauks‘“.

⁶⁷ Taigi, jei norite klausytis kažkokios denominacinės vištos kudakavimo, ir toliau gyventi pasaulio dalykuose, tai parodo, kad kažkas negerai. Kadangi, Tai yra Žodis. „Kas nori, teateina“. Ir, jei jūs turite noro, turėtumėte ateiti. Bet, jei neturite noro, tuomet esate apgailėtinoje padėtyje. Bet jeigu turite noro ateiti, ateikite sekdami Dievo formuluote!

⁶⁸ Ir Jis niekada neapvilia išpildydamas tai, ką Jis pažadėjo. Kadaisė aš buvau jaunas, o dabar esu senas, aš niekada nemačiau Jo, kad Jis neišpildytų Savo Žodžio. Kadangi, Jis gali padaryti viską, tik negali apvilti. Jis negali apvilti. Dievas negali. Neįmanoma Dievui kažko neišpildyti, ir tuo pačiu likti Dievu. Jis privalo, turi tai padaryti.

⁶⁹ Taigi, faraono kariuomenė mėgino pamėgdžioti, nes jie nebuvo pašaukti ir neturėjo tos Gyvybės. Į . . . Pažadas nebuvo duotas faraonui. Jam nebuvo duotas pažadas dėl pažadėtos žemės.

⁷⁰ Ir pamėgdžiotojas, mėgindamas sekti tikrąjį tikintįjį, kuris yra tam pašauktas, tik daro iš to pajuokos objektą. Tai štai kas nutiko su mūsų religine sistema šiandien, per daug žmonių stengiasi pamėgdžioti Šventąją Dvasią, per daug žmonių

stengiasi pamėgdžioti krikštą, per daug žmonių stengiasi pamėgdžioti apaštalų epochą. Tai yra tikintiesiems, ir tik jiems. Dievas, apstus gailestingumo, nutiesė kelią, kad Jo vaikai nepražūtų. Jis nutiesė jiems kelią.

⁷¹ Taigi, faraonas mėgino sekti įkandin, jis nuskendo tuose pačiuose vandenyse, kurie išgelbėjo Mozę ir jo grupę. Taigi, Mozė nenuskendo, nes Dievas apstus gailestingumo tiems, kurie eina Jo numatytu keliu. Amen.

⁷² Ar suprantate ką aš noriu pasakyti? Tai, ši vakarą, žmonės, kurie netiki Dieviškuoju išgydymu, žmonės, kurie netiki Šventosios Dvasios krikštu, kaip jie gali ką nors gauti? Dievas yra apstus gailestingumo tiems, kurie seks paskui Jį; ne paskui tikėjimo mokymą, bet paskui Dievą.

⁷³ Dievas yra Žodis, ir Jis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, taigi, kad Jis galėtų išreikšti ir kitas Dievo savybes. Kūnas, Jėzus, buvo Dievo kūnas, atributas. Mozė matė Jį praeinant, nugara, dalį Jo; joks žmogus nematė Jo veido. Bet dabar mes Jį regime, mes stebėjome Jį, matydami Jį kaip Auką. Taigi, suprantate, Jis buvo išreikšta Dievo savybė, Žodis. Štai kas Jis buvo.

⁷⁴ Ir kai bet kuris tikintis ateina pas Dievą, jis tampa Dievo, Jo Žodžio, atributu, jis yra naudojamas, kad išreikštų Žodį, kuris yra pažadėtas šiai dienai. Suprantate? Teisingai. Dievas, apstus gailestingumo, niekada nebuvo palikęs mūsų be liudijimo. Jis apstus gailestingumo.

⁷⁵ Mes dabar randame, kad Dievas buvo toks gailestingas Mozėi ten, toje negyvojoje jūroje, tiksliau, Raudonojoje jūroje. Paskui, kai Jis kalbėjo čia, Išėjimo 19:4, Jis pasakė: „Aš nunešiau jus ant erelio sparnų, atsinešiau pas Save. Nešiau jus ant erelio sparnų, ir atsinešiau pas Save!“ Ten dar buvo ir kitas žmogus, tos jūros viduryje, kuris taip pat mėgino pamėgdžioti. Bet kas? „Jis nešė jus ant erelio sparnų“.

⁷⁶ Taigi, Dievas visuomet Savo pranašus tapatina su ereliais. Ir kas tai buvo? Mozė buvo Jo pasiuntinys. Ir jie sekė paskui Mozę, o tai ir buvo erelio sparnai, kurie juos nešė, nes jis turėjo Dievo žinią. Ir žmonės sekė tuo. Sekdami paskui Mozę su Jo išlaisvinimo žinia, jie sekė paskui Dievą. Ir Biblijoje sakoma, kad „Jie nežuvo su tais, kurie netikėjo“. Kadangi, Dievas jiems buvo apstus gailestingumo, nes jie vykdė Jo nurodymus. Dievas nori, kad mes vykdytume Jo nurodymus.

⁷⁷ Mes tą patį galėtume pasakyti apie Korą ir Dataną bei jų netikinčių žmonių šutvę, kai jie mėgino pamėgdžioti. Jie pamėgino kažką primesti Dievo programai. Jiems nepatiko personalinė programa. Jiems tai nepatiko. Jie taip pat norėjo kažką daryti. Kora pasakė: „Na, Moze, juk be tavęs yra ir daugiau šventų žmonių. Tu elgiesi taip, lyg būtum vienintelis pajūryje... arba tiksliau, lyg būtum vienintelis ir

nepakartojamas pajūryje“. Ir pasakė: „Aš–aš... tau nederėtų taip elgtis. Ir čia yra daugiau vyrų“.

⁷⁸ Ir Mozė žinojo, kad turėjo nuvesti šiuos vaikus į pažadėtąją žemę, nes jam buvo duotas pažadas. Ir jis privalo juos įvesti į pažadėtąją žemę.

⁷⁹ Ir, šiandien, Šventoji Dvasia yra čia, kad patvirtintų Dievo Žodį, ir tai yra erelio sparnas, ant kurio mes turime skristi; ne ant kažkokios žmonių susikurtos teologijos. Bet į pažadėtąją Žemę mes turime skristi ant erelio sparnų.

⁸⁰ Ir štai jie ketino ten surinkti viščiukų būrį, Kora galvojo, žinote, ateis, ir pamėgdžios tai, erelį. Ir kai jie taip padarė, Dievas pasakė: „Atsiskirkite nuo jų“, ir Jis prarijo pasaulį. Jis turėtų viską praryti, visą kūriniją, bet Dievas buvo apstus gailestingumo tiems, kurie stengiasi sekti Jo Žodžiu. Visada, Dievas visuomet apstus gailestingumo. Daugelis iš jų perėjo į Mozės pusę, ir Dievas atvėrė žemę ir prarijo netikintįjį. Jis, netikintysis, visuomet pražus.

⁸¹ Tie, kurie netikėjo, nors jie išėjo ir kažkiek laikoėjo, bet, Jėzus pasakė: „Jie visi iki vieno mirė“. *Miręs* reiškia „sunaikinimą“. Jie yra mirę. Tik pagalvokite apie juos. Jie išėjo, matė Dievo stebuklus, matė didingą Dievo ranką, džiaugėsi manna; bet nuėjo ten ir klausėsi žmogaus, vardu Balaamas, kuris iškreipė Dievo kelią, mokydamas priešingai Žodžiui: „Mes visi esame broliai, todėl tiesiog susirinkime visi kartu“.

⁸² Šiandien, čia pakyla kita Balaamo sistema: „Susirinkime visi kartu“. Tai nesuveiks. Eikime su Ereliu, Ereliu Jehova. Jūs esate ereliukai.

⁸³ Iš visos grupės išsigelbėjo tik trys; Mozė, Kalebasis ir Jozuė. Visi kiti pražuvo dykumoje; Jėzus taip pasakė, Švento Jono 6-tame skyriuje. Dievas, per gailestingumą, negalėjo leisti jiems žūti, dėl, su likusiais netikinčiaisiais. Jie visi taip ir mirė dykumoje, ir jie yra mirę. Dievas išgelbėjo Mozė ir tikinčiuosius erelius, nes jie gerbė Jo Žodį.

⁸⁴ Ir šiandien, drauge, yra vienintelis būdas, kaip mes galime įgyti Dievo palankumą; šiandien, Dievas apstus gailestingumo, bet mes turime gerbti tai, ką Jis pasakė apie tai. Jūs tiesiog negalite priimti to, ką pasakė kažkas kitas. Jūs turite priimti tai, ką pasakė Dievas. Jis pasakė: „Kiekvieno žmogaus žodis tebūna melas, o Manasis – tiesa“.

⁸⁵ Šiandien mums sako: „Viskas, ką jums reikia padaryti“, daugelyje vietų, „tai prisijungti prie bažnyčios, laikytis tikėjimo mokymo arba kažko panašaus; ar pasimelsti, ar įrašyti savo vardą į knygą, ar kad būtumėte apšlakstyti ar pakrikštyti tam tikru būdu, arba kažkas panašaus. Tai viskas, ką jums reikia padaryti“. Bet tai neteisinga.

⁸⁶ Kad būti Dievo ereliu, jūs turite sekti Žodį, diena iš dienos. Jūs turite nuolatos maitintis Žodžiu.

⁸⁷ Taigi mes juos randame, po to karto, vėl murmančius, nusilpusius tikėjime, po to, kai Dievas parodė jiems gailestingumą. Ir mes randame juos murmančius prieš Dievą, ir, kai jie taip pasielgė, jie mirė nuo gyvatės įkandimų. Na, jie to nusipelnė. Iš tiesų nusipelnė. Kiekvienas, kuris iškreipia Dievo Žodį ir daro tai, ką jie darė, nusipelno mirti. Kiekvieno iš jų troškimas, nusipelnė mirties dykumoje.

⁸⁸ Bet kai jie susirgo taip, kad net daktaras Mozė ir niekas iš jų negalėjo niekuo padėti, ir jie mirdavo tūkstančiais; bet Dievas, apstus gailestingumo, Jis nutiesė išsigelbėjimo kelią tiems, kurie Juo patikės. Jis sukūrė tam priešnuodį, iškeldamas varinę gyvatę. Dievas per Savo apstų... Dievas nutiesė išsigelbėjimo kelią, kad Jo tikintys vaikai galėtų išgyti.

⁸⁹ Dievui rūpi viskas, kas negerai, viskas, ko jūs tikitės. Kokios visuomeninės padėties bebūtumėte, jūs rūpите Dievui. Jūs esate Jo vaikas, o Jis apstus gailestingumo. Jis nori rūpintis jums.

⁹⁰ Žmonės vėliau nusidėjo, paimdami tą patį dalyką, per kurį Dievas suteikė jiems atpirkimą, per varinę gyvatę, kuri simbolizavo jau nuteistą nuodėmę, ir jie tą dovaną pavertė stabu. Ir taip vėl nusidėjo. „Dievas su niekuo nesidalins Savo šlove“. Todėl, mes negalime turėti dviejų, trijų, keturių dievų. Yra tik vienas Dievas. Savo šlove Jis su niekuo nesidalins. Jis vienintelis yra Dievas, suprantate; tai pagonys turi daug dievų. Mes turime vieną Dievą, ir Jis nesidalins Savo šlove su kitu, nei Jis leis, kad kažkas iškiltų priešais Jį kaip stabas. Net jei Jis suteikė žmonėms atpirkimą, ir tai buvo Dievo Žodis, tai buvo teisinga; bet jie, pavertę tai stabu, jie pateko į bėdą.

⁹¹ Taigi, aš manau, kad tas pats atsitiko ir mūsų bažnyčios periodams. Dievas siuntė mums Martino Liuterio žinią su jo žinia, Džoną Veslį, sekmininkų žinią, bet ką mes su tuo padarėme? Tą patį, ką anie padarė su varine gyvate, mes pavertėme tai stabu, „Aš priklausau *šioms*, o aš priklausau *antiems*“. Matote, jūs priklausote kažkam neturėdami nuoširdumo, kuris susijęs su tikru, pamaldžiu Žodžio garbinimu.

⁹² Kas nutiko? Biblija, mums sakoma Biblijoje, kad „Pranašas paėmė tą stabą ir jį sunaikino“. Aleliuja!

⁹³ Ko mums šiandien reikia veiksmo scenoje, tai pranašo, kuris sunaikintų denominacijų stabą, kur jie mano, kad pateks į Dangų, nes priklauso tam tikram tikėjimo mokymui ar denominacijai; reikia, kad sugriautų ir sudegintų, išmestų lauk. Dievas pilnas gailestingumo. Jis apstus gailestingumo. Tą dieną, kai mes visi būtume atsidūrę ten, tamsos chaose, Dievas, apstus gailestingumo, siuntė mums tikrą autentišką Šventąją Dvasią, su Savo Paties išaiškinimu apie Tai, tiesiog čia šiame pastate,

kiekvieną vakarą. Dievas, apstus gailestingumo, mes matome, koks gi Jis nuostabus! Taip, pone.

⁹⁴ Taigi, jie visi pamatė, kad gali tiesiog ateiti prie tos gyvatės, ar to daikčiuko, kurį Dievas ten padirbdino, liepė Mozei padirbdinti ir pakabinti ant stulpo, ir jie galėjo išgyti be jokio nuoširdumo. Jie tiesiog atsistodavo ir žiūrėdavo į ją. Ir jie padarė iš jos stabą, ir Dievas siuntė pranašą, ir sunaikino tai.

⁹⁵ Taigi, visi tie dykumoje, kurie atsisakė pažvelgti į tą gyvatę, jie pražuvo. Taigi Dievas nutiesė kelią, bet jei jūs atsisakote pažvelgti į jį, jei atsisėsite anapus kelio, jei įsikibsite į kažkokį tikėjimo mokymą ir atsisakysite pažvelgti tiesiai į Žodį ir pamatyti, ar Jis teisus ar ne; visi, kurie atsisakė pažvelgti, pražuvo. Ir Dievas yra niekada nesikeičiantis Dievas. Ir visi, kurie atsisakė pažvelgti, pražuvo. Taip pat ir šiandien, tai tas pats.

⁹⁶ Tuomet žmonės vėliau nusidėjo, kaip jie visada darė, ir jie padarė iš—iš to stabą, padarė tai. . . gavo, pamėgino gauti išgydymą be nuoširdumo, ir jie „priklausė kažkam“, ir tokiu būdu mes darome šiandien. Ir taigi mes matome, skirtumas to, buvo, kad Dievas. . .

⁹⁷ Tai buvo tinkamas atpirkimas ir tinkamas ženklas tam metui. Tam metui tai tiko. Bet tai buvo skirta tik tam metui, tai kelionei. Visa tai buvo tinkama tik *tai* kelionei.

⁹⁸ Ir išteisinimo žinia, kurią atnešė Martinas Liuteris, tiko Liuterio periodui. Tik tada ji buvo veiksminga.

⁹⁹ Pašventinimas buvo tai, ko reikėjo Veslio periodui. Tik tada tai buvo veiksminga.

¹⁰⁰ Paskui mes įžengėme į sekmininkų periodą. Ir dovanų atkūrimas yra labai puikus dalykas, tai buvo puiku tam periodui, bet dabar mes einame toliau viso to. Mes jau už viso to, aišku, kaip, kad yra pasaulis. Mes turime išeiti už viso to ribų, nes padarėme iš to tą patį, ką ir anie padarė prieš tai, pavertėme iš to stabą. „Aš priklausau *šiai* sistemai, aš priklausau *anai* sistemai“.

¹⁰¹ Dievas siųs kažką, ką sudaužys visa tai bei suplėšys į skutelius, ir patvirtins Jo Žodį, visą Žodį. Atkreipkite dėmesį. Šlovė Dievui! Dabar mes matome, kad tai tiesa. Dievas, apstus gailestingumo!

¹⁰² Paskui, kai pranašas ją sunaikino, jie liko be jokio išgydymo, atpirkimo ženklo, kadangi jų stabas buvo sunaikintas. Bet Dievas, apstus gailestingumo, padarė jiems kitą. Ir ką gi Jis tuomet padarė? Jis sujudindavo vandenį šventyklos baseine, ir daugelis ateidavo ir išgydavo, įžengdami į šį vandenį. Jėzus atėjo prie to paties baseino, ir pamatė žmogų, kuris ten gulėjo daugelį metų, laukdamas vandens sujudinimo. Matote Dievą, apstų gailestingumo! Nors jie pavertė tai stabu, nors pranašas tai sudaužė, Dievas suteikė jiems kitą būdą, nes Jis apstus

gailestingumo. Jis norėjo, kad jie būtų išgydyti, ir Jis suteikė jiems galimybę išgyti.

¹⁰³ Taigi, paskui visa tai tęsėsi, pasaulis visą laiką labiau ir labiau klimpo į nuodėmę. Ir galiausiai pasaulis tapo toks nuodėmingas, kad Dievas būtų galėjęs jį sunaikinti, Jis pasakė Malachijo 4: „kad neateičiau ir neištikčiau žemės prakeikimu“. Jis būtų galėjęs taip padaryti; tik klausimas.

¹⁰⁴ Bet tuomet Dievas, apstus gailestingumo, siuntė Išgelbėtoją, Jėzų Kristų. Jis siuntė Jėzų būti abejais Išgelbėtoju ir išgydytoju. Nes Jis pasakė: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė varinę gyvatę, taip turi būti iškeltas ir žmogaus Sūnus“, tuo pačiu tikslu. Jis, atpirkimas, tai štai į ką mes turime teisę pretenduoti, į nieką, bet tik į atpirkimą. Ką Jėzus išpirko Savo Krauju, į tai mes ir turime teisę pretenduoti. Ir Biblijoje pasakyta: „Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes, Jis buvo sumuštas už mūsų nuodėmės, bausmė dėl mūsų ramybės krito ant Jo; ir Jo žaizdomis mes buvome išgydyti“. Štai į ką mes galime pareikšti teises, nes atpirkimas, kurio mes laikomės, mums tai paskyrė. Dievas, apstus gailestingumo!

¹⁰⁵ Tai turėjo būti Amžinas atpirkimas, nes Jis pats atėjo. Pats Dievas atėjo, nuodėmingo kūno pavidalu, kad suteiktų Amžiną atpirkimą; ir kentėjo kūne, ir suteikė atpirkimą; ir sugrįžo Šventosios Dvasios pavidalu, kad patvirtintų tą atpirkimą. Kur nei varinė gyvatė, nei sujudintas vanduo negalėjo to padaryti, visa tai rodė į tą tobulą Atpirkimą. Dievas, apstus gailestingumo, tai padarė.

¹⁰⁶ Taigi, šiandien, yra ta diena, kurioje mes gyvename, mes perėjome šiuos bažnyčios periodus ir savo aiškinimais mes visai nuklydome nuo To. Mūsų šiuolaikiniai teologai visai prarado šią Jo pusę. Jie aiškina, kad visa Tai priskirtina kažkokiai kitai dienai, kažkokiam kitam laikotarpiui, kažkokiai senų senovei, seniems laikams. Ir Dieviškasis išgydymas jau kone tik seniena, sunkiai berasi tokių, kurie tuo tikėtų. Jie iš to šaiposi. Ne daugiau kaip prieš dvidešimt metų, jie iš to šaipėsi. Sekmininkai praktiškai pasitraukė nuo to. Jie pradėjo ankstyvosiomis dienomis, bet pasitraukė nuo to.

¹⁰⁷ Pažvelkite, kaip jie padarė. Dabar jie pamišę dėl denominacijos, kiekvienas veržiasi sukurti tikėjimo mokymą ir taip toliau. Išskyrus, vietoj to, kad priimtų Šviesą, kadangi atėjo Šviesa; jie organizavosi ir prisikūrė sau tikėjimo mokymų, kiekvienas apeina aplinkui, sukurdamas tikėjimo mokymą, ir laikosi to mokymo. Ir paskui jie taip nusivaižiavo, kad Šventoji Dvasia nebegalėjo įeiti į bažnyčią. Jie tiesiog tapo dar vienu stabu kaip varinė gyvatė, tai tapo stabmeldyste. Visi iki vieno sako: „Aš priklausau *šiem*s, o aš priklausau *aniems*“. Tai buvo stabmeldystė. Kokioje painiavoje mes buvome, laiko pabaigoje.

108 Bet Dievas, apstus gailestingumo, siuntė atgal mums Šventąją Dvasią, ir šįvakar įrodo Savo Žodį, kaip Jis ir žadėjo, kad Jis padaryti. Dievas pažadėjo, kad Jis darys šiuos dalykus. Pažvelkite, ką Jis padarė!

109 Pažvelkite, ką Jis padarė, kaip mes dabar galime matyti, kaip Jis pažadėjo, kad kiekviename periode įvyks tam tikri dalykai. Ir mes sužinojome, kad būtent taip viskas ir įvyko, kaip Jis žadėjo padaryti, kadangi Jis yra apstus gailestingumo, visuomet turi gailestingumo išpildyti kiekvieną Žodį, kurį Jis pažadėjo. Jis turi tai padaryti, ir visuomet, kad išliktų Dievu. Jis visuomet šitaip daro, Jo Žodis visuomet išsipildo Jam skirtu laiku. Jo sėkla, kurią Jis pasėjo į žemę. Ką Jis padarė? Jis įdėjo tai čia, į Žodį, ir tai yra sėkla. Ir kiekvieną kartą, kai ateina konkretus periodas, ta sėkla subręsta, ir tuomet prasideda reformacija. Ir Jis tai pažadėjo, ir tai vyksta.

110 Taigi, mes viso to nenusipelnėme. Mes nenusipelnėme šių Dievo palaiminimų, kadangi mes nusekėme pasaulietiškais dalykais, įėjome į Kaino paklydimą. Kainas, pastatė gražų aukurą ir gražią bažnyčią, ir uždėjo ant jo gėlų, ir manė, kad būtent taip ir buvo: „Tai buvo krūvelė obuolių ar kriaušių, ar granatų, ar dar kažko“, ką jo tėvas ir motina suvalgė Edeno sode, dėl ko jie buvo išvaryti. Ir todėl jis paaukojo tai atgal Dievui, ir Dievas tai atmetė.

111 „Bet Abelis tikėjimu aukojo Dievui geresnę auką negu Kainas“.

112 Ir, šiandien, Judo laiške Biblija sako, kad „Jie nubėgo Kaino keliu; pražudė save Korės maištu“. Suprantate, „nubėgo Kaino keliu“, stato aukurus, stato bažnyčias, denominacijas, daro jas puošnias, dideles, daugiau narių nei pas visus kitus; priima viską, visus, kas tik ateina ir tuomet pašokinėjo aukštyn-žemyn, ar paspaudė ranką, ar buvo pakrikštyti tap tikru būdu, ar pradėjo kalbėti kalbomis, ar palakstė grindimis, ir tie įrašo jų vardą į knygą. Teisingai. Ir tuomet nusisuka nuo tikrosios Tiesos, kuri buvo pamokslaujama, ir neigia Ją. Kaip taip gali būti? Atkreipkite dėmesį, kokioje mes painiauvoje! Atkreipkite dėmesį.

113 Ir Biblijoje pasakyta: „Jie nuėjo Balaamo keliu ir pražudė save Korės maištu“. Pražudė save maištu! Koks buvo Korės maištas? „Na, tu manai, kad tu esi vienintelis šventas žmogus? Na, Dievo... Mes visi esame šventi. Visa bažnyčia tokia. Kiekvienas... Mes visi susirenkame kartu, tai ką mes ir turime daryti“. Štai kur jie pražuvo, štai. Ir mes iš tiesų to nusipelnėme. Mes nusipelnėme tokie būti.

114 Bet Dievas, apstus gailestingumo, ištraukė mus iš to chaoso ir leido mums tai pamatyti prieš tam čia įvykstant. Apstus Savo gailestingumo, ir vėl siuntė mums Dieviško išgydymo prabudimą, ir Dievo Jėgos sugrįžimą. Remiantis istorija, joks prabudimas netrukdavo ilgiau kaip trejus metus. Šis

prabudimas užsitęsė penkiolika metų, jo ugnis liepsnoja aplink ir aplink pasaulį. Kodėl, nes mes to nusipelnėme? Dievas, apstus gailestingumo, ne todėl, kad mes to troškome arba, tiksliau, kad to nusipelnėme. Tiesiog pagalvokite, ką tai padarė!

115 Aš pamenu vieną iš mūsų seserų tiesiai čia, iš Finikso, kurią daugelis iš jūsų pažįstate, ponja Heti Valdrop, ji sirgo širdies vėžiu. Ir ji buvo čia maldos eilėje, kai brolis More ir aš buvome čia pirmą kartą, maždaug prieš penkiolika, aštuoniolika metų. Ir ji buvo bemirštanti, nuo širdies vėžio, ir ji jau seniai turėjo būti mirusi. Bet Dievas, apstus gailestingumo, siuntė jai Savo Jėgą. Ir Jis išgelbėjo jos gyvybę, ir šiandien ji gyva. Dievas apstus gailestingumo!

116 Kongreso narys Apšau, žymus žmogus. Manau, kadaise jis buvo baptistų, pietų baptistų suvažiavimo prezidentu ar dar kažkuo, ar viceprezidentu, ar kažkuo kitu. Jis viską išmėgino. Jis buvo geras žmogus. Jis darė viską, ką tik žinojo, kaip reikia daryti. Jis aplankė visus gydytojus. Niekas niekuo negalėjo jam padėti. Jis buvo prikaustytas. Tarnautojai meldėsi už jį. Įvairūs tarnautojai iš visur, jam ant galvos išliejo ne vieną litrą patepimo aliejaus.

117 Vieną vakarą, Los Andžele, Kalifornijoje, eidamas prie sakyklos, pažvelgiau į daugybę neįgaliųjų vežimėlių, maždaug du, tris kartus daugiau nei ten sėdinčiųjų, visur viršuje ir apačioje, tarpuose, gale ir priekyje. Ir dar ten buvo padėtas gultas, kuriame gulėjo tamsiaodė mergaitė, nedidukė Negrų mergaitė, ir jos—jos motina sėdėjo šalia jos. O mano brolis rikiavo maldos eilę.

118 Ir aš žiūrėjau, nesuprasdamas, kas vyksta. Ir aš pamačiau gydytoją, su vėžlio kiauto akiniais, operuojantį nedidukę negrų mergaitę, dėl gerklės būklės, ir ją ištiko paralyžius. Ir aš apsižvalgiau, pamaniau: „Kur gi tas vaikas?“ Aš negalėjau jos matyti.

119 Po kurio laiko, pačiame gale, be vilties, maždaug septynerių ar aštuonerių metų gražutė mergaitė, buvo paralyžiuota visam likusiam gyvenimui. Ir ten jos motina klūpojo, meldėsi. Tuomet aš pasakiau: „Šis gydytojas operavo jūsų mažąją mergaitę“, ir nupasakojau tai.

Ji atsakė: „Tai tiesa, pone“.

120 Paskui ji pamėgino atnešti vaiką ant pakyls. Jai sakė to nedaryti. Jie mėgino ją nuraminti. Maždaug tuo laiku, kai ją nuramino, aš pagalvojau: „Na, mes turėsime galimybę pasimelsti už ją“. Po kelių minučių . . . Galbūt čia yra žmonių, kurie buvo ten aną vakarą.

121 Ir aš dairiausi po auditoriją, pamačiau ten tą mergaitę, einančią tolyn, atrodė lyg kažkokiu siauru takeliu, rankose nešančią lėlę, supuojančią tą lėlę. Nesvarbu, kiek kartų gydytojas pasakė, kad ji liks paralyžiuota visam likusiam

gyvenimui; Dievas, apstus gailėstingumo, siuntė Šventąją Dvasią, per regėjimą, ir ta mergaitė pakilo iš ten, ji ir jos motina susikibo rankomis ir nusileido tuo praėjimu, šlovindamos Dievą.

¹²² Ten, pačiame gale, sėdėjo pagyvenęs vyras, Kongreso narys Apšau, daugelis iš jūsų žinote jo liudijimą. Jis buvo geras žmogus, stengėsi visą gyvenimą, šešiasdešimt šešerius metus neįgalus neįgaliojo vežimėlyje, prikaustytas prie lovos; po pažastimis ramentai, su kuriais vaikščiojo, be galimybės kada nors vaikščioti normaliai. Ir štai jis sėdėjo ten, stebėdamas tai. Ir staiga, aš pažvelgiau ir pamačiau regėjimą. Štai jis eina, leidamasis iš tos viršutinės auditorijos, linksėdamas galva, galėjo vaikščioti ne blogiau už visus. Aš nežinojau, kas buvo tas žmogus.

¹²³ Aš pasakiau: „Ten, gale, sėdi didis žmogus. Dar būdamas berniukas jis nukrito nuo vežimo ant žaginės ir susižeidė nugarą. Grindyse jie išgręždavo skyles, kad, žmonėms vaikstant, būtų slopinama vibracija, kuri persiduodavo į jo nugarą“. Aš pasakiau: „Jis tapo didžiu žmogumi, ir nuolat tampa vis didingesnis. Jis užima aukštas pareigas Baltuosiuose Rūmuose“.

¹²⁴ Ir paskui šis vyras priėjo ir pasakė man, tarė: „Tai Kongreso narys Apšau. Ar kada nors girdėjote apie jį?“

Aš atsakiau: „Niekada apie jį negirdėjau“.

¹²⁵ Taigi, jis pratempė ten mikrofoną su prailgintu laidu ir jie kalbėjosi.

¹²⁶ Tuomet aš pradėjau dairytis, ir pamačiau ateinančią pagyvenusį Kongreso narį, einantį link manęs, regėjime, tiesiog tobulai sveiką, koks tik galėjo būti. Dievas, apstus gailėstingumo, ištraukė jį iš to neįgaliojo vežimėlio, ir jis vaikščiojo be ramentų iki pat mirties. Dievas, apstus gailėstingumo! Kai gydytojai nuvylė, kai mokslininkai nuvylė, kai visi kiti nuvylė, Dievas buvo apstus gailėstingumo Kongreso nariui Apšau.

¹²⁷ Galvoju apie save. Dar būdamas mažas berniukas, pamenu, kaip . . . Šiandien žmonės vadina mane „moterų neapkentėju“. O viskas todėl, kad būdamas vaikas tiek daug prisiziūrėjau moterų amoralumo. Aš jų nekenčiau. Dabar taip nebėra, nes žinau, kad yra ir gerų moterų. Bet aš pamenu, kad buvo tiek sugedimo, tiek amoralumo. Ir aš pagalvoju: „Tai bent, aš—aš niekada nebūsiu ten, kur aplinkui yra žmonių. Aš neturiu jokio išsilavinimo, bet jo ir nenoriu“.

¹²⁸ Ir nedidukas mokinys sėdėjau ten, net marškinių neturėjau, paltas prisegtas štai *taip*, su žiogeliu, ir buvo tikrai karšta. Ir mokytoja paklausė: „Viljamai, ar tau nekaršta vilkint paltą?“

¹²⁹ Aš atsakiau: „Ne, ponias, man truputį vėsu“. Ir ji pasodino mane prie krosnies bei įmetė į krosnį truputį malkų, ir aš vos nesudegiau. Ir aš—aš visą tą sezoną neturėjau marškinių.

¹³⁰ Ir aš pamaniau: „Jei kada nors turėsiu pinigų, kai tik truputį jų turėsiu, išsigysiu trisdešimto kalibro šautuvą“, išvyksiu į Vakarų, gyvensiu ten ir medžiosiu visą likusį gyvenimą. Aš nenorėjau turėti nieko bendro su žmonėmis. Tiesiog laikiausi atokiau, nes jie manęs nemėgo, ir—ir aš tiesiog laikiausi atokiau nuo jų.

¹³¹ Ir paskui kiekvieną kartą, kai nueidavau į miestą su kuo nors pasikalbėti, pasimatyti mieste su draugužiais, kuriuos pažinojau. Aš sakydavau: „Sveiki, Džonai, Džimai! Kaip laikotės?“

„O, sveikas“.

¹³² Suprantate, jie nenorėdavo su manimi kalbėtis, nenorėjo turėti su manimi nieko bendro, nes mano tėtis su bendrais varė viską. O aš—aš to nedariau. Neturėjau su tuo nieko bendro. Ir mane laikė tokiu pat.

¹³³ Bet dabar aš pasakiau savo žmonai, ne per seniausiai: „Mano siena iškabinėta geriausiais ginklais, kokius tik galima nusipirkti“. O, ir aš atsime nuosenuos tuos senus skarmalus. Ši vakarą aš turiu du ar tris gerus kostiumus. Neturiu draugų? Man tenka slėptis tyruose, kad išvengčiau žmonių. Kodėl taip yra, Ar tai dėl mano asmenybės, ar dėl mano išsilavinimo? Ne. Dievas, apstus gailestingumo, pamatė mane esantį tokioje būsenoje ir Jis išgelbėjo mane.

¹³⁴ Aš pamenu, kaip mane vedė už parankių lyg akląjį. Aš negalėjau matyti. Priešais save mačiau tik miglą; aš būčiau likęs aklas visam likusiam gyvenimui. Bet Dievas, apstus gailestingumo, atstatė mano regėjimą. Man penkiasdešimt penkeri ir aš vis dar gerai matau. Dievas, apstus gailestingumo, ir tai vienintelis dalykas, ką galiu pasakyti.

¹³⁵ Kadaisė bažnyčia neturėjo numatyto išgydymo kelio. Jie turėjo vieną, bet atmetė jį. Bet Dievas, apstus gailestingumo, siuntė jiems Dieviško išgydymo dovaną. Tai yra Šventoji Dvasia mūsų tarpe, patvirtinanti Žodį su lydinčiais ženklais. Dievas, apstus gailestingumo!

¹³⁶ Aš čia turiu du ar tris puslapius pastabų, bet pasistengsiu jų neliesti, nes aš—aš suprantu, kad jau beveik laikas pradėti maldos eilę. Bet Dievas apstus gailestingumo!

¹³⁷ Į daugelį iš jūsų, esančių šįvakar, gydytojai numojo ranka. Čia yra žmonių, sėdinčių savo neįgaliųjų vežimėliuose, kurie tikriausiai niekada iš jų nepakils. Jie pasiliks juose. Kai kurie iš jų paralyžiuoti įvairių paralyžių, jie (niekada) nesugebėtų pakilti, jiems neįmanoma pakilti. Bet Dievas, apstus gailestingumo, numatė atpirkimą. Neatmeskite to. Priimkite tai. Štai ten yra žmogus, sergantis širdies liga, čia yra žmonių, sergančių vėžiu, kuriems gydytojai niekuo negali padėti. Šiame pasaulyje jūs be vilties, bejėgiai.

¹³⁸ Bet Dievas, apstus gailestingumo, siuntė Šventąją Dvasią, ir tai yra tiesiog čia, kad patvirtintų Žodį, kad įrodytų, jog Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Todėl, kad to nusipelnėme? Todėl, kad Dievas apstus gailestingumo! Amen. Taigi, tai Vienintelis, tai Asmenybė, Tai yra tas Viešpats Jėzus. Jis nėra miręs, bet Jis prisikėlė iš numirusių, ir Jis amžinai gyvas.

¹³⁹ Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, vis dar toks pat apstus gailestingumo, kaip buvo ir moteriai, kuri sirgo kraujoplūdžiu. Ir ji pradėjo brautis per minią. Jai nebuvo jokių vilčių, gydytojai padarė viską, ką galėjo. Ji sirgo kraujoplūdžiu. Ji buvo bimirštanti. Ir ji prisilietė prie Mokytojo rūbų. Dievas, apstus gailestingumo, pasisuko ir nupasakojo jai jos būklę. Ir ji buvo išgydyta nuo to kraujoplūdžio.

¹⁴⁰ Nedidukė, nepadori prostitutė vieną dieną atėjo prie šulinio pasisemti vandens. Jokios vilties. Ji buvo atskirta nuo skaisčių mergelių, nuo žmonių aplinkos, jos gyvenimas buvo niekam tikęs. Ir ji galvojo: „Kokia nauda stengtis? Aš išvaryta, man nieko nebeliko“. Bet ji pažvelgė, stovėdama, arba, sėdėdama prie šulinio, o ten sėdėjo Vyras, Kuris pasakė viską, ką ji buvo padariusi, Dievas apstus Savo gailestingumo.

¹⁴¹ Tas pats Dievas, ši vakarą, yra toks pat apstus gailestingumo, lygiai toks pat, kaip Jis buvo tomis dienomis. Dievas apstus. [Tuščia vieta juostoje—Red.]

¹⁴² Manau, mes čia turime du šimtus maldos kortelių, arba tuos, tuos du šimtus, kuriuos mes pakvietėme. Mes pakviesime juos ir tegu tie žmonės sustoja į eilę. Mes melsimės už juos.

¹⁴³ Bet prieš mums tai darant, jei čia yra naujai atvykusių, atsikratykite viso prietarų. Tai nėra prietarai. Tai Dievo pažado pasireiškimas. Viskas priklauso nuo to, į ką žvelgiate. Nėra jokio privalumo žmoguje. Jokiam žmoguje nėra jėgos. Bet mes kaip tikintieji turime valdžią; ne jėgą, bet valdžią.

¹⁴⁴ Kažkas neseniai paklausė manęs, pasakė: „Broli Branhamai, ar tu tiki, kad turi jėgą tai daryti?“

¹⁴⁵ Aš atsakiau: „Aš neturiu jėgos, bet turiu valdžią“. Ją turi kiekvienas tikintysis. Jei jos atsisakote, liksite ten pat, kur ir buvote. Bet jei ją priimsite, ji suteiks apsčiai pertekliaus, nes Dievas apstus gailestingumo.

¹⁴⁶ Paimkite mažutį policininką, stovintį gatvėje, uniforma kabo ant jo kaip maišas, jis toks liesas. Jo ausys atlėpusios iš po kepurės. Ir jis išeina ten, kur automobiliai lekia gatve, penkiasdešimt kilometrų per valandą greičiu, trijų šimtų arklio jėgų variklių galios. Jis neturi jėgos net dviračio sustabdyti. Teisingai. Bet leiskite jam tik švilptelėti švilpuku ir pakelti ranką, ir stebėkite, kaip sucyps stabdžiai. Jis neturi jėgos, bet jis turi valdžią. Visas miestas jį palaiko.

147 Ir kai vyras ar moteris, man nesvarbu, kokios jūs esate būklės, jūs turite Dievo valdžią per pažadą, nes Jis yra turtingas ir pažadėjo suteikti be galo gausiai. „Jei jūs pasakysite šiam kalnui: ‚Pasikelk‘, ir širdyje nesuabejosite, bet tikėsite, kad įvyks tai, ką sakote, jūs turėsite tai, ką pasakėte“. Jūs neturite jėgos, bet jūs turite valdžią.

148 Pamenate, kai Jis pasakė man dar tuomet, tarė: „Tu galėsi atskleisti širdžių paslaptis“. Nes Jis. . . Jūs pamenate tai, daugelis iš jūsų, Fenikso žmonės? Jis tai pažadėjo. Ką Jis pažada, Jis padaro.

149 Taigi, kai kurie iš čia esančių, be abejo, neturite maldos kortelių. Kas iš jūsų serga ir neturi maldos kortelių, pakelkite savo rankas? Žinoma. Gerai. Jei norite sužinoti ne valdžia. . . ne jėga, bet Žodžio valdžia: „Tai, ką Aš darau, ir jūs darysite“.

150 Jėzus pažadėjo, Luko 17:30, kad prieš pat Jo Atėjimą bus kaip ir Mozės laikais. . . ar Nojaus: „Kai jie valgė ir gėrė, ir tuokė; ir nežinojo iki tos dienos, kai Nojus įėjo į arką“. Jis pasakė, kad bus toks laikas. Paskui Jis taip pat pasakė: „Kaip buvo Loto dienomis“, ir pasakė: „taip įvyks ir tą dieną, kai bus apreikštas Žmogaus Sūnus, kai Žmogaus Sūnus bus apreikštas paskutinėmis dienomis“.

151 Dabar pažiūrėkite, ką Jis, kaip žmogaus Sūnus atskleidė save šio Angelo asmenyje, kuris buvo žmogaus Sūnus. Neabejotinai. Abraomas pavadino Jį: „Elohim“. Jis buvo žmogaus Sūnus, apreikšęs save prieš pat pagonių pasaulio sudeginimą. Kokių būdu Jis tai padarė? Tikinčiajam. Taip vadinamam tikinčiajam, Jis siuntė du pamokslininkus, kad jiems pamokslautų. Bet tikram tikinčiajam, Jis atsistojo pasisukęs nugara į palapinę, ir pasakė: „Abrahamai“. Jis buvo Abraomu dieną. . . prieš kelias dienas iki to. Bet dabar jis yra Abrahamas. „Kur yra tavo žmona, Sarah?“

152 Atsakė: „Ji palapinėje, už Tavęs“.

153 Pasakė: „Aš ištesėsiu tau Savo pažadą. Aš aplankysiu tave“.

154 O, Abrahamas buvo šimto metų amžiaus, o Sarah buvo devyniasdešimties; bet Dievas, apstus gailestingumo, ištesėjo Savo pažadą. Tai davė kūdikį, kadangi Dievas yra gailestingas, ir Jis kupinas gailestingumo. Jis apstus gailestingumo. Jis tęsi Savo pažadą.

155 Atkreipkite dėmesį, Jam sėdint nugara į palapinę, Sarah nusijuokė ir pasakė: „Kaip visa tai gali būti? Aš sena. Kaipgi dar galiu turėti malonumą su savo vyru, lyg jauna ištekėjusi moteris? Na, jam jau šimtas metų. Mūsų šeimyniniai santykiai baigėsi prieš daugelį, daugelį metų. Kaip tai gali būti?“ Ir tai ją prajuokino.

¹⁵⁶ Ir Angelas su... žmogaus Sūnus, su pasukta nugara į-į palapinę, tarė: „Kodėl Sarah juokėsi, sakydama: „Kaip visa tai gali būti?““

¹⁵⁷ Kas tai buvo? Švento Luko 17:30 Jėzus pasakė, kad „Tokiomis dienomis, kaip tai buvo Loto dienomis“, ta pati situacija, prieš sudeginant pagonių pasaulį, Jis pasakė: „tomis dienomis žmogaus Sūnus apreikš Save“. Jis davė pažadą, kur Malachijo 4 pažadėjo mums, kad tai pasakys. Ateis Zinia, kuri atstatys, sugrąžins žmones atgal prie originalios sekminių Zinios, ir su tais pačiais palaiminimais, kuriuos jie turėjo tą dieną... Kas tai? Tai dvisparnis erelis, abu Naujasis, ir Senasis Testamentas, plasnojantys kartu Dievo pažadais, kad išsipildytų tai, ką sako Biblijos pažadai. Amen.

¹⁵⁸ Dievas, apstus gailestingumo, neleido savo tautai įklimpti šiame denominaciniame, „turtingame prekių ir pasaulio dalykų“, Laodikijos Bažnyčios Periode, bet Jis padarys išsigelbėjimo kelią. Tikėkite tuo, žmonės. Telaimina jus Dievas. Amen. Dievas apstus gailestingumo! Dievo gailestingumas, tai vienintelis dalykas, kurio aš trokštu. Ne Jo teismo, ne Jo įstatymo; bet Jo gailestingumo, štai ko aš šaukiuosi. Tebūna Dievas man gailestingas. Mes visi turime tą jausmą.

¹⁵⁹ Aš stebėjau. Čia, eilės gale, sėdi nedidukė moteriškė. Ar jūs ten turite maldos kortelę, ponია? Jūs neturite. Leiskite man jums parodyti, kad Dievas apstus gailestingumo. Pastaruoju metu jūs buvote labai nervinga, ar ne? Labai sergate, ir jūsų akys dar pablogėjo. Ar ne taip? Teisingai. Dabar jos pasikeis. Dievas, apstus gailestingumo, prašo jūsų, kad tuo patikėtumėte. Taigi, jūs neturite maldos kortelės, jūs nieko neturite; bet jums jos ir nereikia. Matote, tai malonė, kuri yra suteikta jums.

¹⁶⁰ Čia sėdi nedidukas vaikas, sėdi štai ten, priekyje, su tokia... sėdintis tiesiai štai čia. Jis kenčia nuo auglio, esančio ant jo kūno. Jis visai neseniai ten atsirado, neseniai. Ar tai taip, pone? Teisingai. Jūs nežinote, kas tai yra. Jus tai gąsdina. Teisingai. Jis atsirado nuo sumušimo, ar ne? Jūs turite maldos kortelę? Jūs neturite maldos kortelės. Jums jos ir nereikia. Dievas apstus gailestingumo!

¹⁶¹ O, broli, sese, tikėkite Dievu! Neabejokite Juo. Tikėkite Juo! Teisingai.

¹⁶² Čia sėdi vyras pilku švarku, su akiniais. Pažvelkite čia, pone. Ar jūs tikite? Dievas apstus gailestingumo. Jūs sėdintis ten, su išvarža. Ar tikite, kad Dievas gali išgydyti tą išvaržą ir jūs tapsite sveikas? Sėdintis štai čia, eilės gale, žiūrintis į mane. Jei tikite, kad Dievas gali išgydyti tą išvaržą, Dievas padarys tai jums, jei tai priimsite. Ar jūs tikite tuo? Ar jūs priimsite tai? Gerai. Galite tai turėti, jei tik patikėsite tuo, būk gailestingas. Taip, pone.

¹⁶³ Čia yra ponია, sėdinti štai čia, ji kenčia nuo blogos kraujotakos kūne. Bet jei ji patikės, Dievas ją išgydys, jei

ji tuo tikės. Aš manau, kad ji praleis šią galimybę, esu tuo tikras. Būk gailestingas, meldžiu. Aš neryškiai matau moters. . . Ponia Railei, ar tikite, kad Dievas gali išgydyti tą susilpnėjusią kraujotaką? Jei norite, priimkite tai! Amen. Tik tikėkite. Dievas yra geras, ar ne, Stela? Taip. Teisingai. Aš niekada gyvenime nesu matęs šios moters. Bet Dievas, per savo gailestingumą!

164 Čia sėdi dar viena moteris, sėdi štai ten, gale, pačiame gale, žiūri tiesiai į mane. Ji, taip pat, ji turi taip pat prastą kraujotaką. Ji kaip tik tuomet apie tai pagalvojo. Aš niekada gyvenime nesu matęs šios moters. Kadangi kitai moteriai buvo tas pats, pažvelkite į mane. Ar jūs tikite manimi kaip Dievo pranašu arba Jo tarnu? Jūs taip pat turite širdies problemų. Jei tai tiesa, pakelkite ranką. Dabar jūs jos nebeturite. Dievas, apstus gailestingumo, parodo, kad ši vakarą Jis gyvas čia, pastate. Dievas apstus gailestingumo! Amen.

165 Galbūt čia yra, kas iš nusidėjėlių ar atkritusiųjų nuo Dievo, kurie atsistotų ir pasakytų: „Dieve, apstus gailestingumo, būk man gailestingas?“ Atsistokite. Aš pasimelsiu už jus, jei tikite, kad Jis nori. . . dabar jūs norite gailestingumo. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina Dievas jus, jus. Atsitraukęs nuo Dievo, stokis ant kojų. Dievas apstus gailestingumo! Ar jūs—jūs. . .

166 Be abejo, jūs tiek nesustabarėjote šioje būsenoje, kad negalėtumėte matyti, jog tai būtų tas šios valandos pažadas. Be abejo, denominacija ir kiti dalykai dar nesuvystė jūsų taip, kad nebegalėtumėte matyti, jog tai yra šios valandos pažadas, Dievas, apstus gailestingumo.

167 Kas jūs bebūtumėte, kurie atsistojote, aš ruošiuosi melstis, dar minutėlę. Noriu, kad jūs nueitumėte į kokią nors gerą pilnos Evangelijos bažnyčią ir—ir būtumėte—ir pasikrikštytumėte krikščionišku krikštu, Dievas duos jums Šventąją Dvasią.

168 Ar čia dar kas nors atsistos, ir pasakys: „Aš, aš noriu, kad mane atsimintų. Dieve, per Savo gailestingumą prisimink mane. Aš negyvenau taip, kaip turėčiau. Galbūt. . .“? Telaimina jus Dievas, ponias. Ir telaimina Dievas jus. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Teisingai. „Dieve, apstus gailestingumo, būk man gailestingas“. Telaimina tave Dievas, sese. Ar čia yra. . .

169 Kiek dar iš čia esančių, pasakys: „Aš atsistosiu. Aš noriu, kad Dievas žinotų, jog aš noriu gailestingumo. Aš negyvenau teisingai. Aš gyvenau *tokiu* būdu ir *anokiu* būdu. Mano gyvenime buvo pakilimų ir nuosmukių, bet aš noriu Jo gailestingumo“. Telaimina jus Dievas, broli. Dar kas nors, pasakys: „Dieve, apstus gailestingumo!“ Telaimina jus Dievas, sese. Telaimina jus Dievas, sese. Teisingai. Dievas apstus gailestingumo! Telaimina Dievas taip pat ir jus. Telaimina Dievas jus štai ten. Dievas jus mato. Tiesiog atsistokite.

170 Paklauskite: „Argi tai kažką duoda, broli Branhamai?“ Žinoma. Atsistokite ir pamatysite, koks didelis skirtumas.

171 Jei jūs iš tiesų nuoširdūs savo širdyje, Dievas apstus gailestingumo. „Jis nenori, kad kas nors pražūtų, bet kad visi ateitų prie atgailos“. Dievas apstus gailestingumo! O Dieve, būk mums gailestingas.

172 Taigi, kiek čia dabar yra tų, kurie laiko tas maldos korteles? Kokios jos buvo? „A“ ir „B“, ar ne? „A“ ir „B“. Visi žmonės, kurie turite „A“ maldos korteles, atsistokite štai iš šios pusės, o turintys maldos kortelę „B“ atsistokite už jų.

173 Įdomu, ar čia yra tarnautojų, kurie norėtų pagreitinti, padedant man. Jei tokių yra, norėtų ateiti, būčiau laimingas už jūsų—jūsų pagalbą čia, nes mes džiaugsimės galėdami melstis, ir melstis—melstis su jumis.

174 Tai, Biblijoje pasakyta: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Taip, pone. „Mano Vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis“. Ar mes tai darėme? Per Dievo malone; ne mes, bet Dievas, apstus gailestingumo, kad ištesėtų Savo Žodį. Dievas!

175 Taigi, dėl neigaliųjų vežimėlių, jei norite pastatyti juos štai čia, priekyje; mes pasimelsime už juos tiesiog čia, nereikės stumti jų per visa tai, per visą tą praėjimą. Tegul, gerai, teprivaziuoja jie tiesiog čia. Mes, žinoma, melsimės už juos, už kiekvieną iš jų. Dievas apstus gailestingumo!

176 Ar galėtumėte dabar atsistoti man iš dešinės, kelioms minutėms? Ar brolis Braunas atvyko su jumis? [Brolis sako: „Atvyks rytoj“—Red.] Atvyks rytoj. Aš—aš—aš tikėjausi, kad jis bus čia. Kur, kur yra brolis Autlojus, kur brolis Fuleris? Tie, kurie buvote su manimi, kai atvykau pirmą kartą, grįžkime atgal. Jūs prisimenate šias senamadiškas maldos eiles, kai stovėdavome ten tol, kol jums tekdavo prilaikyti mane iš vienos pusės, o kažkam iš kitos, aš tapdavau toks išsekęs?

177 Kas iš jūsų esate buvę tuose susirinkimuose dar pačioje pradžioje? Pažvelkite čia. Jūs pamenate, dar tuomet sakiau jums, kad Viešpatis Jėzus man tai pasakė, kad, jei būsiu nuoširdus, kad šie dalykai vyks. Ar taip? Tomis dienomis pas mus to dar nebuvo. Bet tai įvyko, nes Dievas apstus gailestingumo, ir ištikimas savo pažadui. Amen! Mėginu baigti, bet negaliu. Amen! Šlovė Dievui! Aleliuja! „O, su džiaugsmu sakau, kad aš vienas iš jų!“ Amen. O, tai bent!

Beveik visur yra žmonių,
Kurių širdis liepsnoja ugnimi,
Ta Liepsna, kritusia per Sekmines,
Kuri apvalė ir padarė visus švarius;
O, ir ji dabar liepsnoja mano širdyje,
O, Vardui Jo šlovė!
Aš toks laimingas, kad galiu sakyti jog esu
vienas iš jų.

178 O, aš, niekam tikęs, apgailėtinas, aklas vargšas, koks buvau; o dabar per Jo gailestingumą, Jo apstų gailestingumą, aš galiu matyti regimą Dievo Karalystę. Amen. Kokie nuostabūs Jo Įsakymai!

179 Atsistokite tiesiai ten, mano broli, su ramentais. Jei negali pakilti, nieko tokio, stovėk štai ten, mes nusileisime žemyn ir pasimelsime už jus.

180 O dabar tegu su maldos kortelėmis „A“ ir „B“, tegul išsirikiuoja ten, iš kitos pusės, ir mes melsimės už juos.

181 Broliai tarnautojai, jūs, žinoma, jei tikite rankų uždėjimu ant lignonų, ateikite štai čia ir atsistokite su manimi ant šios pakylos. Mes melsimės už lignonius.

182 Dabar jūs žmonės, kurie stovite šioje eilėje, jei galite patikėti, kad Dievo Buvimas yra čia, kad Šventoji Dvasia dabar yra mūsų tarpe, darydama būtent tai, ką Ji ir žadėjo daryti. Jei aš turėčiau galios jus išgydyti, aš tikrai tai padaryčiau. Jei aš galėčiau kaip nors jus išgydyti, aš tikrai tai padaryčiau. Aš to neturiu. Aš. . . Dievas davė nedidelę dovaną.

183 Iš manęs ne kažin koks pamokslininkas. Aš nesu pakankamai išsilavinęs, kad tikčiau į tokius pamokslininkus, kuriuos vadina pamokslininkais šiomis dienomis, kai—kai patirtis turi būti teologinė patirtis, ir turi būti tam tikras daktaro laipsnis, ir taip toliau. Aš neatitinku šių reikalavimų. Bet Dievas, mato mano širdį, ir žino, kad aš noriu padaryti kažką dėl Jo, aš noriu tai branginti.

184 Praeitą dieną vienas žmogus man pasakė, tarė: „Aš manau, kad jūs tiesiog puikus žmogus, pone Branhamai, bet manau, kad jūs nuoširdžiai klystate. Jūs visiškai išėjote už valios ribų. Ar žinote, kad galiausiai jūs būsite pasmerktas?“

185 Ir aš pasakiau: „Žiūrėkite, noriu jums kai ką pasakyti. Aš jums pasakysiu, kad jūs—kad jūs, tarkim, jūs teisus, pasakysiu tai diskusijos labui. Jei aš klystu, kuo aš—aš netikiu, kad klystu; bet jei aš klyščiau, ir jau dabar žinočiau, kad nuygvensiu šimtą metų, ir Jis mane pasmerks kelio pabaigoje, ir pasakys man: „Tu nenusipelnei įeiti į Mano Dangų, Viljamai Branhamai. Nešdinkis lauk į tamsą. Žinote, ką? Aš vis tiek Jam tarnaučiau kiekvieną savo gyvenimo dieną. Nes aš gavau tiek daug nenusipelnytų Jo palaiminimų, kad Jis man yra daugiau nei gyvenimas. Jis yra viskas, ką aš. . .“

186 Viskas, kas aš esu, viskas, kuo aš tik turėjau vilties tapti, aš gavau iš Jo malonės ir gailestingumo. Aš buvau niekam tikęs, apgailėtinas, vargšas, aklas; bet per malonę Jis išgydė mane, ir per Dievo malonę, aš esu tvirtas ir sveikas. Aš atgavau savo regėjimą. Aš turiu ką pavalgyti, ką atsigerti, turiu viską, ko man reikia. Jis nežadėjo patenkinti mano norus; mano poreikius.

187 Ir jei tą dieną aš būsiu išvartytas, ir aš žinočiau. . . Aš negaliu matyti, kur būčiau. Bet jei žinočiau, kad klystu ir kad Dievas išrinko mane, kad klyščiau, tuomet aš ir toliau noriu klysti, nes noriu vykdyti Jo valią. Mat, aš Jį taip myliu, kad noriu, jog Jo valia būtų išpildyta. Taigi, tai skambiai pasakyta, bet tikiuosi, kad jūs tai suprasite taip, toje dvasioje, kurioje aš tai pasakiau. Suprantate, aš noriu vykdyti Jo valią. Kartais aš Jo ko nors prašau, Jis papurto galvą „ne“, aš dėl to džiaugiuosi lygiai taip pat, kaip ir džiaugčiausi, jei Jis pasakytų „taip“. Kadangi mes visada turime prašyti: „Tebūnie Tavo valia“. Jo ‚ne‘ yra tiesiog. . . jei tai yra Jo valia, tai tiesiog. . . Tai gerokai geriau nei Jo ‚taip‘, jei tokia yra Jo valia. Štai kuomet jūs iš tiesų Jį mylite. Amen.

188 Pradėjęs kalbėti apie Jį, aš tiesiog negaliu sustoti. O, Jis yra toks realus, toks realus man! Draugai, Jis yra—Jis yra viskas, kas aš esu, viskas, kuo tik galėčiau būti, viskas, kuo tik aš tikiuosi būti, glūdi Kristuje Jėzuje, Jo Žodyje.

189 Aš dėkingas ši vakarą už Šventosios Dvasios liudijimą, už Žinią. Žinau galbūt, kai kurie gali nesutikti su Ja, bet, kaip aš jums esu sakęs, aš esu pareigos pririštas prie Žinios. Pasirodė ženklas, ir Dievas nesiuncia ženklo tik tam, kad parodytų, jog Jis yra Dievas. Žinia, Balsas visuomet seka paskui ženklą. Visi tai žino.

190 Jėzus atėjo su ženklais ir stebuklais. Jis buvo didis Žmogus, kai Jis darė ženklus ir stebuklus, bet kai tik Jis prisėdė ir pradėjo skleisti Žinią: „Aš ir Mano Tėvas esame Viena“, o, tai bent, jiems tai buvo neteisinga. Suprantate? Bet Balsas turi sekti paskui ženklą.

191 Mozei buvo duoti du ženklai, ir kiekvienas ženklas turėjo balsa. Teisingai. Prieš kurį laiką, kažkur, aš pamokslavau apie tai, „*Ženklo Balsas*“. Tai turi turėti ženklo Balsa. Tai pasikeitimas. Visuomet tokiu būdu. Jei taip nėra, tuomet tai neatėjo iš Dievo.

192 Jei pasirodytų žmogus, turintis keistą specifinį tarnavimą, kuris pagal Bibliją yra Tiesa, ir tas žmogus liks tame pačiame sename denominaciniame mokyme, tuomet pamirškite tai. Nieko tame! Dievas nedaro tokių dalykų. Toks dalykas, tai yra sugedusi manna, kurioje termitai, arba lervos, ar kaip jūs ten tai vadinate, keturiasdešimties, penkiasdešimties metų senumo, vis dar bando valgyti tą seną manną, kuri nukrito senų seniausiai. Ir Izraelio vaikams, jų kelionės metu, nauja manna krito kiekvieną naktį. Teisingai, jūs negalėjote jos išlaikyti ilgam.

193 Mes negyvename kokio nors kito praėjusio periodo dėka. Mes valgome naują Manną, šviežią Manną iš Dangaus, kelionėje kurioje mes keliaujame.

Dabar palenkime savo galvas.

194 Viešpatie Dieve, Tu esi toks realus, Tavo Akivaizda. Aš maštau apie malonę, Viešpatie. Mes—mes ką tik matėme Tave darant tiek daug dalykų! Mes girdėjome Tave kalbant kalbomis, matėme Tave jas išaiškinant, per Tavo žmones. O Dieve, matyti Tave gydantį ligonius, atveriantį akliesiems akis, luošiams duodant vaikščioti, kurtiems - girdėti, nebyliams - kalbėti, koks Tu esi didis ir galingas Dievas!

195 Ir paskui matyti, kad Tu pažadėjai tai paskutinėmis dienomis. Nors mūsų tarpe daug kūniškų pamėgdžiojimų, tačiau tuo tik pareiškiami, kad kažkur yra realus Dievas, kuris iš tiesų yra tikras. Ir aš meldžiu, Dangiškas Tėve, šį vakarą, kad mes taptume tokie jautrūs Dievui, kad pamatytume, jog Tu esi čia.

196 Ir šie žmonės eilėje, kai jie eis šioje eile, Viešpatie . . . nes mes tai darome todėl, kad mes jiems pažadėjome. Ir Tu pasakei: „Kurie tikės, tuos lydės šie ženklai“.

197 Štai čia stovi broliai tarnautojai, vyrai, kuriuos Tu išsirinkai, prieš pasaulio sukūrimą, kad būtų tu, kuo jie yra šį vakarą. Tu žinojai, prieš būnant pasauliui, kad šįvakar mes stovėsime čia, nes Tu esi beribis.

198 Todėl šį vakarą, mes meldžiame, Dangiškasis Tėve, kad šie ligoniai žmonės, luošiai, akli, raišiai, sergantys vėžiu, kas jie bebūtų, kurie praeis šia maldos eile, tesuvokia jie, kad tas pats Dievas, kuris žino širdžių paslaptis, išgydys juos, jei tik jie tai priims, tik žvelgs ir supras.

199 Žmogus, kuris žvelgdavo į varinę gyvatę tik kaip į gabalą . . . vario gabalą, jis niekada negalėdavo išgyti, nes jis neturėjo supratimo, kas tai buvo.

200 Ir šiandien, Viešpatie, tas pats. Jeigu jie žiūri į dovaną, galvodami, kad tai gali jiems padėti, jie neturi supratimo. Tai yra Dievo Akivaizdus įrodymas, kuris čia tam, kad išgydytų. Suteik tai, Tėve. Teįvyksta tai Jėzaus Vardu. Amen.

201 Norėčiau, kad pianistė, jei ji norės, nesvarbu, vyras ar moteris, kad ateitų čia ir pagrotų šią giesmę: „Išgydytojas didis čia, užjaučiantis mus Jėzus“, jei ji nori, kur ta pianistė bebūtų. Taigi, tai . . .

202 Pamenu vieną iš mano pirmųjų išgydymo tarnavimų, Fort Veine, Indianoje. Viena amišų mergaitė sėdėjo grodama pianinu „Išgydytojas didis čia, užjaučiantis mus Jėzus“. Man ant pakylės atnešė kūdikį, kuris buvo luošas. Ir man besimeldžiant už tą kūdikį, šis nušoko nuo mano rankų ir pasileido bėgti per pakylą. Motina nualpo. Močiutė pačiupo savo nosinaitę, pradėjo verkti.

203 O tuo metu, ši amišų mergaitė, nieko nežinodama apie sekmininkus, kadangi ji priklausė Amišų bažnyčiai; bet ji grojo. Jos ilgi plaukai buvo palaidi; ji pakilo Dvasioje ir pradėjo giedoti nepažįstamomis kalbomis, ir . . . ir pagal šios giesmės harmoniją. Ir to pianino klavišai judėjo aukštyn-žemyn grodami:

„Išgydytojas didis čia, užjaučiantis mus Jėzus“. Amen! Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

204 Taigi, dabar pasimelskime, kai . . . Dabar visi ten tesimeldžia. Jūs žmonės, einantys eilėje, kai mes dėsime ant jūsų rankas, atmintei, Jėzus pasakė: „Jei tuo tikėsi, tu pasveiksi“. Jūs tuo tikite? Taigi, dabar sugiedokime visi.

Išgydytojas didis dabar arti,
Užjaučiantis mus Jėzus,
Jis kalba . . . (Dabar tiesiog užmerkime savo
akis kai mes giedame) . . . padrašinti širdis,
O, išgirski balsą Jėzaus.

Saldžiausia angelų giesmė,
Saldžiausias vardas mirtingojo kalboje,
Saldžiausia . . . (Tėve Dieve, nuženkn ant
žmonių dabar) . . . giedota,
O Jėzus, palaimintasis Jėzus.

205 „Didis . . .“ Taigi, kai dabar eisite pro čia, Jis yra čia. Patikėkite mano žodžiu, arba tikėkite tuo patys, Jis yra čia. Dabar visi ten tesimeldžia už žmones.

206 [Brolis Branhamas ir tarnautojai meldžiasi už ligonius, kol brolis Bordersas vadovauja giedojimui susirinkime. Tuščia vieta juostoje—Red.]

O Viešpatie, aš tikiu; O Viešpatie, aš tikiu;
Viskas įmanoma, O Viešpatie, aš tikiu.

207 Visi, kurie tikite, pakelkite savo ranką štai *taip*, pasakykite: „Aš tikiu“. [Susirinkimas sako: „Aš tikiu“—Red.]

208 Štai čia sėdi vyras. Tai priežastis dėl kurios aš tęšiau; kalbėdamas, jis miršta nuo vėžio. Jis su ramentais. Be Dievo, šiam žmogui nėra jokių galimybių gyventi. Vėžys jam išplito po visus vidurius, ir jis mirs, jei ne Dievo gailestingumas. Ir kaip aš norėčiau tiesiog . . . [Tuščia vieta juostoje—Red.] . . . padrašinimo žodžius šiam vyrui.

209 Jūs, jūs žinote, kad gydytojai dabar niekuo negali jums padėti. Jūs esate jau už to, suprantate. Ir jūs esate . . . Jūs turite tik vieną galimybę, ir ji yra Kristuje, suprantate. Ir, broli, jūs . . . Aš taip pat, vieną dieną mirsiu. Jūs taip pat iškeliausite, jei Jėzus uždels. Aš turėsiu susitikti su jumis ten, stovėdamas ten Teisme. Ir šį vakarą . . .

210 Jūs žinote, kaip televizijoje, televizija užfiksuoja kiekvieną kartą, kai mes netgi pirštą pajudiname, bet ką, tai įrašoma. Kiekvienas žodis, kurį mes pasakome, yra įrašomas. Taigi, matote, televizija tai įrodo. Taigi, televizija nesukuria vaizdo, ji tik perduoda kanalu tą bangą į televizorių. Suprantate, ji to nedaro. Televizija buvo, kai Adomas vaikščiojo žeme, televizija buvo, kai—kai Mozė perėjo Raudonąją jūrą, televizija buvo, kai

Elijas buvo ant Karmelio kalno, suprantate, bet jie tik dabar tai atrado. Suprantate? Ir dabar visur aš. . .

²¹¹ Kiekvienas mūsų judesys, ir kiekvienas garsas, tai bus atkartota įrašė, kuris pasitiks mus Teisme. Ten mums teks susidurti su kiekvienu judesiu, kurį darome. Ir aš turėsiu atsakyti už žodžius, kuriuos sakau jums, kaip tarnautojas. Man teks tai padaryti, nes Dievas laikys mane atsakingu už tai.

²¹² Taigi, jei aš galėčiau, tai padaryčiau, kad jūs pasveiktumėte; nes jums liko labai mažai laiko, jei ne Dievas. Taigi, aš atėjau ir pasimeldžiau už jus, padariau viską, ką žinojau kaip padaryti. Broli, viską tik ką galėčiau padaryti pasaulyje, šiam žmogui, sėdinčiam čia tokios būsenos, aš tai padaryčiau.

²¹³ Ir leskite man jūsų paklausti, suprantate. Jūs—jūs—jūs jau esate išgydytas, nes Jėzus pasakė, kad jūs buvote. Suprantate, „Jo žaizdomis mes buvome išgydyti“. Taigi, jei galite, iš širdies gelmių, priimkite tai, tuomet dabar nemirsite, bet gyvensite.

²¹⁴ Taigi, matote, dabar mes žinome, kad televizija sklinda per šias patalpas. Mes tai žinome. Mes to nematome. Mes negalime to matyti, mūsų akys tam nesutvertos, mūsų pojūčiai negali to apčiuopti. Reikia pagamintos lempos, ar kaip ten yra, kristalo, kad tai pagautume.

²¹⁵ Taip ir Dievo artumas. Mes Jo nematome, bet mes žinome, kad Jis yra čia. Jėzus Kristus yra tas pats. Pažvelkite, Jis ką tik išreiškė Save, kaip Jis apreiškia Save. Taigi, kas liečia išgydymą, jei Jis dabar stovėtų štai čia, Jis nieko daugiau negalėtų jums padaryti, suprantate, jokio kito dalyko. Jei Dievo Sūnus stovėtų štai čia, kur Jis ir yra, Jis yra čia, bet Jis nieko daugiau negalėtų padaryti jums, nes Jis jau įrodė Savo tapatybę čia. Suprantate? Ir Jis būtent dabar yra čia, lygiai toks pats, kad išgydytų jus ir jūs būtumėte sveikas.

²¹⁶ Ir ta nedidukė ponia man ten pasakė, tarė: „Jūs prašėte palaiminimo ir pranašavote, ar panašiai“, apie ją, kad ji turės vaiką, jai dar sėdint tame neįgaliųjų vežimėlyje. Ir ji turėjo, ji turėjo savo kūdikį.

²¹⁷ Ir dabar nedidukė ponia sėdinti čia. Taigi, jai operavo gūžį, ir tai ją paralyžiavo. Na, mes tiesiog matome tiek daug tokių dalykų įvykstant. Taigi, mažoji, sesute, žinau, kad esi tikra krikščionė. Kodėl Dievas leido jums čia sėdėti, aš nežinau. Manau, galbūt todėl, kad jūs turite. . . Tikėjimas, jūs—jūs mėginate turėti tikėjimą, kad išsilaisvintumėte iš čia, suprantate; bet dabar pažvelkite, tiesiog nemėginkite jo turėti, tiesiog turėkite jį dabar, suprantate, mes tiesiog—mes tiesiog būsime ten. Štai ir viskas, tai prasidės dabar pat ir mes pasveiksime. Ir kiti žmonės ten, tuose vežimėliuose, kas, arba—arba kur bebūtumėte, tiesiog atminkite, kad Kristus yra čia.

²¹⁸ Taigi jūs sakote: „Ar čia yra kas nors, ar jūs matote praeinantį mano atvaizdą?“ O, taip.

²¹⁹ Net Jėzaus Kristaus Žodžiai, kuriuos Jis kalbėjo būdamas čia, žemėje, sklinda tiesiai per šias patalpas. Tai niekada neišnyksta. Kas iš jūsų žino, kad moksliskai tai yra tiesa? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Na, kas tai yra? Tuomet Dvasia pagauna tą Žodį, kuris buvo užrašytas, ir išreiškia Jį. O, šlovė!

²²⁰ Jis yra čia. Jis tiesiog čia dabar, Viešpats. Mes tiesiog. . . Mes tiek daug matėme, Jis tiek daug padarė, kad mes tiesiog tarytum, žinote, tiesiog tarytum suklumpame ties tuo. Jei mes suvoktume, ne šiaip sau kažką mistinio, kažkokį teologinį terminą; bet įrodytų, kad Jis pažadėjo, jog parodys save šią dieną, čia Jis yra išreiškdamas tai būtent čia priešais mus, tiesiog dabar. Koks nuostabus dalykas! Ar tai nenuostabu? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.]

²²¹ Dabar jūs tikite. Ar jūs patikėsite tuo? Tikekite, kad jūs nemirsite. Jūs gyvensite ir šlovinsite Dievą. Jūs išreikšite Dievui pagarbą. Ar buvote kada pakrikštytas? Jūs esate krikščionis, ar ne? Ir jūs esate krikščionis. Na, jūs norite gyventi Dievo garbei. Tuomet gyvenkite, mano broli. Jėzaus Kristaus Vardu, gyvenkite!

²²² Ir, sese, jūs norite vaikščioti Dievo šlovei, ir rūpintis savo kūdikiu; tuomet vaikščiokite, sese, Jėzaus Kristaus Vardu!

²²³ Jūs, kiekvienas iš jūsų, padarykite tą patį, Jėzaus Kristaus Vardu! Nepamirškite šio vakaro čia, Vestvard Ho viešbučio, čia įrodytas Dievo Buvimas. Jis neatsižvelgia į asmenį. Jis tik nori, kad jūs tikėtumėte. Ar dabar tikite Juo? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Amen. Telaimina jus Dievas.

²²⁴ Dabar palenkime savo galvas. Aš nežinau, ką jie pasirinko, kad—kad paleistų susirinkimą. Brolis Mašegian čia, ateikite štai čia, broli. Jis išleis su malda. Telaimina jus Dievas.

DIEVAS, APSTUS GAILESTINGUMO LIT65-0119
(The God Who Is Rich In Mercy)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba 1965 m. Sausio 19 d. antradienio vakarą, Tarptautinėje Pilnos Evangelijos verslininkų suvažiavime, Vestvard Ho viešbutyje, Fenikse, Arizonoje, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org